

ΕΜΑ ΚΛΑΪΝ

Η ΝΕΑ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Τα

Κορίτσια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GIRLS
Από τις Εκδόσεις Random House, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα κορίτσια**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Emma Cline
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Peter Mendelsund
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά

© Emma Cline, 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1668-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1669-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΕΜΑ ΚΛΑΪΝ

Τα
Κορίτσια

ΣΗΚΩΣΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ και κοίταξα εξαιτίας του γέλιου, και συνέχισα να κοιτάζω εξαιτίας των κοριτσιών.

Πρώτα πρόσεξα τα μαλλιά τους, μακριά κι αχτένιστα. Μετά τα μπιχλιμπίδια τους που άρπαζαν τον ήλιο. Τρεις ήταν, και αρκετά μακριά ώστε να μην μπορώ να διακρίνω παρά το περίγραμμα των χαρακτηριστικών τους, αλλά δεν είχε σημασία – ήξερα ότι ήταν διαφορετικές απ' οποιονδήποτε άλλο στο πάρκο. Τις οικογένειες που στριμώχνονταν σε μια ασαφή ουρά περιμένοντας για λουκάνικα και μπιφτέκια από την υπαίθρια ψησταριά. Τις γυναίκες με τα καρό πουνκάμισα που έτρεχαν να σφηνώσουν στο πλευρό των φίλων τους, τα παιδιά που εκσφενδόνιζαν κάψες ευκαλύπτου στις αγριεμένες κότες-καταληψίες του πεζόδρομου. Αλλά αυτές οι τρεις κοπελιές με τα μακριά μαλλιά έμοιαζαν να γλιστράνε σαν αερίκια πάνω απ' όλα όσα συνέβαιναν γύρω τους, τραγικές και αποστασιοποιημένες. Σαν εξόριστες γαλαζοαίματες.

Τις περιεργάστηκα απροκάλυπτα, χάσκοντας αναίσχυντα: φάνταζε απίθανο να κοιτάξουν προς το μέρος μου και να με προσέξουν. Το χάμπουργκέρ μου είχε ξεχαστεί στην ποδιά μου, το αεράκι έφερνε ψαρίλα απ' το ποτάμι. Στην ηλικία που βρισκόμουν, περνούσα αυτόματα από σαρωτή αξιολόγησης όλες τις συνομήλικές μου, κρατώντας μόνιμο λογαριασμό των ανεπαρειών μου, και είδα αμέσως ότι εκείνη με τα μαύρα μαλλιά ήταν η πιο όμορφη. Το περίμενα αυτό, ακόμα και πριν μπορέσω να δω καλά τα πρόσωπά τους. Μια

αύρα εξωπραγματικού τρεμόπαιζε γύρω της, παντού γύρω από το βρόμικο φαρδουλό φόρεμα που μετά βίας σκέπαζε τα οπίσθιά της. Περιβαλλόταν από μια κοκαλιάρια κοκκινομάλλα και μια άλλη, μεγαλύτερη σε ηλικία, ντυμένη κι αυτή με την ίδια κουρελιάρικη αμερικνησιά. Λες και τις είχες μόλις ανασύρει από λίμνη. Τα φτηνά δαχτυλίδια τους δεύτεροι κόμποι στα δάχτυλά τους. Δοκίμαζαν τις αντοχές ενός επισφαλούς ορίου αυτές οι τρεις, ομορφιά κι ασχήμια ταυτόχρονα, κι απόνερα επίγνωσης τις ακολουθούσαν στο πάρκο. Μητέρες αναζητούσαν με το βλέμμα τα παιδιά τους, αίφνης αναστατωμένες από ένα ακαθόριστο συναίσθημα που αδυνατούσαν να ονομάσουν. Γυναίκες άπλωναν να πιάσουν το χέρι του φίλου τους. Ο ήλιος λόγγιζε ανάμεσα απ' τα δέντρα, όπως πάντα –οι νυσταλέες ιτιές, τα καντά ρεύματα του ανέμου που αναφυσούσαν πάνω απ' τις κουβέρτες του πικ νικ–, η οικειότητα της μέρας όμως είχε κατακερματιστεί από το μονοπάτι που χάραζαν τα κορίτσια στον κανονικό κόσμο. Φλεγματικά και ασυνείδητα σαν καρχαρίες που σκίζουν το νερό.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΜΕ ΤΟ FORD που ανηφορίζει αργά το στενό δρομάκι, τη γλυκιά μονοτονία απ' το αγιόκλημα να βαραίνει τον αυγουσιάτικο αέρα. Τα κορίτσια στο πίσω κάθισμα κρατημένα απ' το χέρι, τα παράθυρα του αυτοκινήτου κατεβασμένα για να σταλάζει μέσα η νύχτα. Το ραδιόφωνο παίζει ώσπου ο οδηγός, αίφνης τσιτωμένος, το κλείνει απότομα.

Καβατζάρουν την πύλη, ακόμα στολισμένη με χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Συναντώντας, πρώτα, τη χαυνωμένη ησυχία του παράσπιτου του επιστάτη· ο επιστάτης παίρνει έναν βραδινό υπνάκο στον καναπέ, τα γυμνά πόδια του μαζεμένα δίπλα δίπλα σαν φραντζόλες. Το κορίτσι του στο μπάνιο, σκουπίζει τα θολά μισοφέγγαρα του μακιγιάζ από τα μάτια της.

Μετά, στο κυρίως σπίτι, όπου ξαφνιάζουν τη γυναίκα που διαβάζει στο δωμάτιο των ξένων. Το ποτήρι με το νερό τρεμουλιάζει στο κομοδίνο, το υγρό βαμβάκι της κιλότας της. Ο πεντάχρονος γιος της δίπλα της, αντιπαλεύει τον ύπνο μουρμουρίζοντας κωδικοποιημένες ασυναρτησίες.

Τους μαζεύουν όλους στο καθιστικό. Η στιγμή που οι τρομαγμένοι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τη γλυκιά καθημερινότητα της ζωής τους –η γουλιά της πορτοκαλάδας του πρωινού, η κλίση της στροφής με το ποδήλατο– έχει ήδη περάσει. Τα πρόσωπά τους αλλάζουν σαν παραθυρόφυλλο που ανοίγει· το ξεκλείδωμα πίσω απ' τα μάτια.

Πόσο συχνά είχα φανταστεί εκείνη τη νύχτα. Τον σκοτεινό ορεινό δρόμο, την ανήλιαγη θάλασσα. Μια γυναίκα τσεκουρωμένη στο νυχτερινό γρασίδι. Και, μολονότι με τα χρόνια οι λεπτομέρειες είχαν υποχωρήσει, υφαίνοντας τα δεύτερα και τρίτα πουκάμισά τους, όταν άκουσα την κλειδαριά ν' ανοίγει σπρωχτά κοντά στα μεσάνυχτα, αυτή ήταν η πρώτη μου σκέψη.

Ο ξένος στην πόρτα.

Περίμενα από τον ήχο ν' αποκαλύψει την πηγή του. Το παιδί ενός γείτονα που κλοτσούσε έναν σκουπιδοτενεκέ στο πεζοδρόμιο. Ένα ελάφι που χτυπιόταν στα φυλλώματα. Μόνο κάτι τέτοιο μπορούσε να είναι, είπα στον εαυτό μου, αυτό το απόμακρο κροτάλισμα στην άλλη μεριά του σπιτιού, και προσπάθησα να φανταστώ πόσο άκακος θα φαινόταν και πάλι ο χώρος στο φως της μέρας, πόσο ατάραχος και ακίνδυνος. Ο θόρυβος όμως συνεχιζόταν, περνώντας ανένδοτα στην αληθινή ζωή. Τώρα ακούγονταν γέλια στο άλλο δωμάτιο. Φωνές. Το σταθερό *φασσατ* του συμπιεστή του ψυγείου. Το μυαλό μου ψάρευε απαντήσεις, αλλά το αγκίστρι σκάλωνε διαρκώς στη χειρότερη σκέψη. Έπειτα απ' όλα, έτσι θα τελείωνα. Παριδευμένη στο σπίτι κάποιου άλλου, ανάμεσα στα δεδομένα και τις συνήθειες της ζωής κάποιου άλλου.

Τα γυμνά πόδια μου, χαρτογραφημένα από κίρσους – πόσο αδύναμη θα φαινόμουν όταν έρχονταν για μένα, μια μεσήλικη να νυχιάζει απεγνωσμένη τις γωνιές.

Έμεινα ξαπλωμένη, με την αναπνοή μου κοφτή κι επιφανειακή και το βλέμμα στυλωμένο στην κλειστή πόρτα. Περιμένοντας τους εισβολείς, με τις φρικαλεότητες που είχα φανταστεί να παίρνουν ανθρώπινη μορφή και να ενδημούν στο δωμάτιο – δε θα υπήρχαν ηρωισμοί, αυτό το καταλάβαινα. Μονάχα ο παραλυτικός τρόμος, ο σωματικός πόνος που θα έπρεπε να υποστώ μέχρι τέλους. Δε θα προσπαθούσα να τρέξω.

Σηκώθηκα απ' το κρεβάτι μόνο όταν άκουσα το κορίτσι. Η φωνή της ήταν ψιλή και άκακη. Αν και δε θα 'πρεπε να είναι καθησυχαστική – η Σούζαν και οι άλλες είχαν υπάρξει κορίτσια, κι αυτό δεν είχε βοηθήσει κανέναν.

Έμενα σε δανεικό σπίτι. Το σκοτεινό θαλασσίνο κυπαρίσσι τόσο κολλητά στην οικοδομή που να φράζει σχεδόν το παράθυρο, η ασάδα της αρμύρας. Έτρωγα με τον άξεστο τρόπο της παιδικής μου ηλικίας – μπουκωμένη γερά με μακαρόνια, τίγκα στο τυρί. Ανθρακούχο αναψυκτικό, το γαργάλημα του τίποτα στο λαρύγγι μου. Πότιζα τα φυτά του Νταν μία φορά την εβδομάδα, κουβαλώντας την κάθε γλάστρα στην μπανιέρα, βάζοντάς την κάτω από τη βρύση ώπου το χώμα να αφρίσει από υγρότητα. Περισσότερες από μία φορές, έκανα ντους με μια στρώση νεκρά φύλλα στην μπανιέρα.

Την κληρονομιά που ήταν ό,τι είχε απομείνει από τις ταινίες της γιαγιάς μου – ώρες και ώρες από το κινηματογραφημένο, πολεμοχαρές χαμόγελό της, τις εύτακτες, κοκαλωμένες μπούκλες των μαλλιών της – την είχα ξοδέψει πριν από δέκα χρόνια. Φρόντιζα τα μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας διαστήματα της ύπαρξης άλλων ανθρώπων εργαζόμενη ως εσωτερική βοηθός. Καλλιεργούσα μία εκλεπτυσμένη αορατότητα φορώντας άφυλα ρούχα, συγκαλύπτοντας το πρόσωπό μου με το ευχάριστο, διαφορούμενο ύφος ενός διακοσμητικού κήπου. Το «ευχάριστο» είχε σημασία, αφού το μαγικό κόλπο της αορατότητας γινόταν εφικτό μόνο όταν έδινε την εντύπωση ότι αποτελούσε ζωτικό κομμάτι της ορθής τάξης πραγμάτων. Σαν να ήταν κάτι που το ήθελα κι εγώ. Είχα φροντίσει διάφορους. Ένα παιδί με ειδικές ανάγκες που φοβόταν τις πρίζες του ηλεκτρικού και τους φωτεινούς σηματοδότες. Μία

ηλικιωμένη που παρακολουθούσε τοκ σόου στην τηλεόραση όσο εγώ φτυάριζα σ' ένα πιατάκι τις δόσεις με τα χάπια, κάψουλες ωχρορόδινες σαν ντελικάτες καραμέλες.

Όταν η τελευταία δουλειά μου έληξε και η επόμενη δεν εμφανίστηκε, ο Νταν μού πρόσφερε το εξοχικό του –η όλο έγνοια χειρονομία ενός παλιού φίλου– σαν να του έκανα χάρη. Ο φεγγίτης πλημμύριζε τα δωμάτια με τη γλιστρίασμένη θολούρα των ενυδρείων, τα ξύλα φούσκωναν και προήζονταν από την υγρασία. Λες και το σπίτι ανέπνεε.

Η παραλία δεν ήταν δημοφιλής. Παραήταν κρύα, δεν είχε στρείδια. Ο ένας και μοναδικός δρόμος που διέσχιζε την πόλη ήταν πλακωμένος από τροχόσπιτα που αναπτύσσονταν δεξιά κι αριστερά του σε εκτεταμένα οικόπεδα – χάρτινοι ανεμόμυλοι που τσάκιζαν στον αέρα, αυλές συνωστισμένες από ξεθωριασμένες σημαδούρες και σωσίβια, τα στολίδια των ταπεινών ανθρώπων. Καμιά φορά κάπνιζα λίγη από τη μαλλιάρη και δυσώδη μαριχουάνα που είχα πάρει από τον παλιό σπιτονοικοκύρη μου, κι έπειτα πήγαινα με τα πόδια στο εμπορικό της πόλης. Μια ασχολία την οποία ήμουν σε θέση να φέρω σε πέρας, καθορισμένη όσο και το πλύσιμο ενός πιάτου. Το πιάτο ή θα ήταν βρόμικο ή θα ήταν καθαρό, κι αυτά τα δίπολα μου ήταν ευπρόσδεκτα, τα δίπολα κι ο τρόπος που στήριζαν τη μέρα για να σταθεί όρθια.

Σπάνια έβλεπα κάποιον έξω. Απ' ό,τι φαινόταν, οι λίγοι έφηβοι της πόλης αυτοκτονούσαν με φρικωδώς επαρχιώτικους τρόπους – άκουγα για ημιφορτηγά που συμπαράλιάζονταν στις δύο το πρωί, για παρεϊστικες διανυκτερεύσεις στο παρκαρισμένο στο γκαράζ του σπιτιού τροχόσπιτο που κατέληγαν σε δηλητηρίαση από μονοξειδίο του άνθρακα, για κάποιον νεκρό μεσοεπιθετικό. Δεν ήξερα αν αυτό ήταν ένα πρόβλημα που γεννούσε η ζωή στην επαρχία, η περίσσεια

του χρόνου, η ανία και τα οχήματα αναψυχής, ή αν ήταν κάτι καλιφορνέζικο, κάτι στο κύτταρο του φωτός που σ' έσπρωχνε στο ρίσκο και στις βλακώδεις, κινηματογραφικού τύπου ανδραγαθίες.

Δεν είχα μπει καθόλου στη θάλασσα. Μία σερβιτόρα στο καφέ μου είχε πει ότι τα νερά εδώ ήταν εκκολαπτήριο των μεγάλων λευκών.

Σήκωσαν το βλέμμα και κοίταξαν μέσα από τη λαμπρή φωταγωγία της κουζίνας σαν ρακούν που τα τσακώνεις στα σκουπίδια. Το κορίτσι τσίριξε. Το αγόρι στάθηκε στο πλήρες, καλαμοκάνικο ύψος του. Μόνο αυτοί οι δυο ήταν. Η καρδιά μου βροντοχτυπούσε στο στήθος μου, αλλά ήταν κι οι δυο τόσο νέοι – ντόπιοι, υπέθεσα, διαρρήκτες εξοχικών σπιτιών. Δε θα πέθαινα.

«Τι σκατά;» Το αγόρι άφησε στην άκρη το μπουκάλι της μπίρας που κρατούσε, το κορίτσι κόλλησε στο πλευρό του. Εκείνος ήταν γύρω στα είκοσι, με στρατιωτική βερμούδα. Ψηλές άσπρες κάλτσες, ροδαλή ακμή κάτω από ένα παραπέτασμα γενειάδας. Το κορίτσι όμως ήταν απλώς ένα πραγματάκι. Δεκαπέντε, δεκάξι, με μια χροιά γαλάζιου στο άσπρο των ποδιών της.

Προσπάθησα να επιστρατεύσω όση επιβλητικότητα μπορούσα, αδράχνοντας το στρίφωμα της μπλούζας μου και κατεβάζοντάς την ως τους μηρούς μου. Όταν είπα ότι θα καλούσα την αστυνομία, το αγόρι ρουθούνησε περιφρονητικά.

«Εμπρός». Τράβηξε ακόμα πιο κοντά του το κορίτσι. «Τηλεφώνησε στους μπάτσους. Ή μάλλον, άσε...» συνέχισε βγάζοντας το κινητό του «... θα τους τηλεφωνήσω εγώ».

Η γυάλινη ασπίδα του φόβου που κρατούσα τόση ώρα στο στήθος μου θρυμματίστηκε ξαφνικά.

«Τζούλιαν;»

Ήθελα να βάλω τα γέλια – την τελευταία φορά που τον είχα δει ήταν δεκατριών, κοκαλιάρης κι ασχημάτιστος. Ο μοναχογιός του Νταν και της Άλισον. Παραχαϊδεμένος, ταξιδεμένος σε διαγωνισμούς τσέλο απανταχού των Δυτικών ΗΠΑ. Ιδιαίτερα μαθήματα μανδαρίνικων κάθε Πέμπτη, πολύσπορο ψωμί και βιταμίνες σε ζελεδάκια, γονικά τείχη προστασίας ενάντια στην αποτυχία. Όλ' αυτά είχαν ξεφουσκώσει, και ο μικρός κατέληξε στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, στο Λονγκ Μπιτς ή στο Ιρβάν. Αλλά είχαν προκύψει κάτι προβλήματα, θυμήθηκα. Αποβολή, ή ίσως κάτι ηπιότερο απ' αυτό, μια υπόδειξη για φοίτηση σε μονοετές προπαρασκευαστικό κολέγιο. Ο Τζούλιαν ήταν ένα ντροπαλό και ευερέθιστο παιδί, που φοβόταν τα ραδιόφωνα αυτοκινήτου, τα ανοίκια φαγητά. Τώρα είχε σκληρύνει – ταπουάζ τρύπωναν κάτω απ' το κοντομάνικό του. Δε με θυμόταν, και γιατί να με θυμάται άλλωστε; Ανέκαθεν βρισκόμουν εκτός της σφαίρας των ερωτικών ενδιαφερόντων του.

«Μένω εδώ για λίγο – για μερικές εβδομάδες», είπα, έχοντας έντονη επίγνωση της γύμνιας των ποδιών μου και ντροπιασμένη από το μελόδραμα περί αστυνομίας. «Είμαι φίλη του μπαμπά σου».

Έβλεπα την προσπάθεια που έκανε για να με εντοπίσει στη μνήμη του, να προσδώσει νόημα στην ύπαρξή μου.

«Η Ίβι», είπα.

Και πάλι τίποτα.

«Που έμενα σ' εκείνο το διαμέρισμα στο Μπέρκλεϊ; Δίπλα στο σπίτι του δασκάλου σου του τσέλο;» Ο Νταν και ο Τζούλιαν περνούσαν καμιά φορά μετά το μάθημα του μικρού. Τον θυμάμαι να πίνει λαίμαργα γάλα και να γδέρνει τα πόδια του τραπεζιού μου με ρομποτικές κλοτσιές.

«Ω, σκατά», είπε ο Τζούλιαν. «Ναι». Δεν μπορούσα να καταλάβω αν με είχε θυμηθεί πραγματικά ή αν απλώς είχα επικαλεστεί επαρκείς καθησυχαστικές λεπτομέρειες από τη ζωή του.

Η μικρή στράφηκε στον Τζούλιαν. Ανέκφραστη όσο κι ένα κουτάλι.

«Μην ανησυχείς, μωρό», της είπε εκείνος, φιλώντας της το μέτωπο, με πράγματι απρόσμενη τρυφερότητα.

Ο Τζούλιαν μου χαμογέλασε και σκέφτηκα ότι μάλλον ήταν μεθυσμένος ή απλώς μαστουρωμένος. Τα χαρακτηριστικά του ήταν σαν γλιτσιασμένα, η επιδερμίδα του ανθυγιεινά υγρή, μολονότι η ελιτίστικη ανατροφή του αναδύοταν τόσο αβίαστα όσο και η μητρική του γλώσσα.

«Από δω η Σάσα», μου είπε, σκουντώντας το κορίτσι.

«Γεια», τιτίβισε άβολα η μικρή. Είχα ξεχάσει εκείνο το χαζοβιόλικο κομμάτι των έφηβων κοριτσιών: η λαχτάρα γι' αγάπη άστραφτε τόσο απροκάλυπτα στο πρόσωπό της που μ' έφερνε σε δύσκολη θέση.

«Και, Σάσα», είπε ο Τζούλιαν, «να σου συστήσω την...»

Πάσχισε να εστιάσει το βλέμμα του πάνω μου.

«Ίβι», του θύμισα.

«Ναι, σωστά», είπε. «Ίβι. Ναι, ρε φίλε».

Ήπιε απ' την μπίρα του, και το κεχριμπαρένιο μπουκάλι άρπαξε το κρανγαλέο, λευκό φως. Ο Τζούλιαν κοίταζε πίσω μου. Έριχνε ματιές στα έπιπλα, στο περιεχόμενο των ραφιών, λες κι εγώ ήμουν η ιδιοκτήτρια του σπιτιού κι εκείνος ο ξένος. «Θεέ μου, πρέπει να νόμισες ότι κάναμε διάρρηξη ή κάτι τέτοιο».

«Νόμισα ότι ήσασταν ντόπιοι».

«Κάποτε είχε γίνει μια διάρρηξη εδώ», είπε ο Τζούλιαν. «Όταν ήμουνα μικρός. Δεν ήμασταν στο σπίτι. Έκλεψαν μό-

νο τις στολές των καταδύσεων και κάτι αμπαλόνε που είχαμε στην κατάψυξη. Ξαναήπια μπίρα.

Η Σάσα κρατούσε το βλέμμα της στυλωμένο στον Τζούλιαν. Φορούσε σορτσάκι, εντελώς λάθος για τούτη την ψυχή ακτή, κι ένα υπερμέγεθες φούτερ που πρέπει να ήταν δικό του. Με φαγωμένες, υγρές μανσέτες. Το μακιγιάζ της είχε τα χάλια του, αλλά, πάλι, υπέθεσα, ήταν περισσότερο σύμβολο παρά βάψιμο. Έβλεπα ότι την εκνεύριζε το βλέμμα μου, καρφωμένο πάνω της. Κατανοούσα την ανησυχία. Στην ηλικία της, δεν ήμουν σίγουρη για το πώς έπρεπε να κινούμαι, αν περπατούσα υπερβολικά γρήγορα, αν οι άλλοι μπορούσαν να διακρίνουν τη δυσφορία και τη νευρική ακαμψία μου. Λες και οι πάντες γύρω μου μετρούσαν διαρκώς τις επιδόσεις μου και τις έβρισκαν κατώτερες του αναμενόμενου. Συνειδητοποίησα ότι η Σάσα ήταν πολύ μικρή. Υπερβολικά μικρή για να βρίσκεται εδώ με τον Τζούλιαν. Το κορίτσι φάνηκε να καταλαβαίνει τι σκεφτόμουν, γιατί αίφνης με κοίταξε με εντυπωσιακή περιφρόνηση.

«Λυπάμαι που ο μπαμπάς σου δε σου είπε ότι θα ήμουν εδώ», είπα. «Μπορώ να κοιμηθώ στο άλλο δωμάτιο, αν θέλετε το μεγαλύτερο κρεβάτι. Ή, αν θέλετε να μείνετε μόνοι σας στο σπίτι, κάτι θα σκεφτώ να...»

«Μπα», είπε ο Τζούλιαν. «Με τη Σάσα κοιμόμαστε όπου λάχει – έτσι, μωρό; Κι εξάλλου, απλώς περνούσαμε. Βόρεια πηγαίνουμε. Ένα ντου για φούντα», πρόσθεσε. «Τη διαδρομή Λος Άντζελες-Χάμπολντ την κάνω τουλάχιστον μία φορά τον μήνα».

Συνειδητοποίησα ότι ο Τζούλιαν περιέμενε να εντυπωσιαστώ.

«Όχι ότι πουλάω, ή κάτι τέτοιο», συνέχισε ο νεαρός, μαζεύοντάς τα. «Απλώς μεταφέρω. Δε χρειάζεται τίποτα πα-

ραπάνω από κάνα δυο αδιάβροχους σάκους κι έναν σαρωτή της αστυνομίας».

Η Σάσα φαινόταν ν' ανησυχεί. Κι αν τους κάρφωνα;

«Από πού είπες ότι ξέρεις τον μπαμπά μου;» ρώτησε ο Τζούλιαν. Στραγγίζοντας την μπίρα του κι ανοίγοντας άλλη. Είχαν φέρει δυο τρεις εξάδες. Κι άλλες προμήθειες ενόψει: χαλικωτό ενεργειακό μίξ με ξηρούς καρπούς, σταφίδες και σοκολατένια κουφετάκια· ένα κλειστό πακέτο με ζαχαρωμένα ζελεδάκια-σκουλήκια, τα μπαγιάτικα τρίμματα μιας σακούλας φασφουντάδικου.

«Στο Λος Άντζελες γνωριστήκαμε», είπα. «Συζούσαμε για ένα διάστημα».

Στα τέλη της δεκαετίας του '70, ο Νταν κι εγώ μοιραζόμασταν ένα διαμέρισμα στην Ακτή Βένις, τη Βένις με τα τριτοκοσμικά δρομάκια της, τους φοίνικες που χτυπούσαν τα τζάμια των παραθύρων στους ζεστούς νυχτερινούς ανέμους. Ζούσα από τα λεφτά των ταινιών της γιαγιάς μου κάνοντας την πρακτική μου για την πιστοποίηση της νοσηλευτικής. Ο Νταν προσπαθούσε να γίνει ηθοποιός. Δε θα του καθόταν ποτέ η υποκριτική. Αντί γι' αυτό, θα παντρευόταν μια ευκατάστατη κληρονόμο και θα ξεκινούσε μια επιχείρηση κατεψυγμένων χορτοφαγικών γευμάτων. Τώρα ήταν ιδιοκτήτης ενός προσεισμικού σπιτιού στο Πασίφικ Χάιτς.

«Α, για στάσου, η φίλη του από το Βένις;» Ο Τζούλιαν φάνηκε ξαφνικά να ξυπνάει. «Πώς είπες πάλι ότι σε λένε;»

«Ίβι Μπόιντ», απάντησα, και η αλλαγή στο ύφος του με ξάφνιασε: αναγνώριση, εν μέρει, κυρίως όμως γνήσιο ενδιαφέρον.

«Για μισό», είπε. Τράβηξε το χέρι του απ' τη μικρή κι η απουσία του μπράτσου του απ' τους ώμους της την έκανε να μοιάζει ορφανεμένη. «Είσαι εκείνη η τύπισσα;»

Ίσως ο Νταν τού είχε πει πόσο άσχημα είχαν εξελιχθεί τα πράγματα για μένα. Η ιδέα μ' έκανε να νιώσω άβρολα κι άγγιξα ασυναίσθητα το πρόσωπό μου. Μια παλιά, ντροπιαστική συνήθεια από την εφηβεία μου, ο τρόπος που συνήθιζα να κρύβω τα σπυράκια μου. Ανέβαζα δήθεν άνετα το χέρι στο πιγούνι μου, έπαιζα με τα χείλη μου. Λες κι αυτό δεν τραβούσε ακόμα περισσότερο την προσοχή, χειροτερεύοντας την κατάσταση.

Ο Τζούλιαν είχε ενθουσιαστεί. «Ήταν σ' εκείνη τη σέκτα», είπε στη Σάσα. «Καλά δε λέω;» ρώτησε, γυρίζοντας σε μένα.

Η τάπα μιας δεξαμενής τρόμου άνοιξε στο στομάχι μου. Ο Τζούλιαν συνέχισε να με κοιτάζει, όλο βιτριολική προσομνή. Με την ανάσα του πηδηχτή και κομματιασμένη.

Ήμουν δεκατεσσάρων εκείνο το καλοκαίρι. Η Σούζαν δεκαεννιά. Υπήρχε ένα θυμιάμα που έκαιγε καμιά φορά η ομάδα και μας έκανε νυσταλέες και ενδοτικές. Η Σούζαν να διαβάζει φωναχτά από ένα παλιό τεύχος του *Playboy*. Οι αισχρές και φωτοβόλες πολαρόιντ που κρύβαμε και ανταλλάσσαμε σαν κάρτες του μπείζμπολ.

Ήξερα πόσο εύκολα θα μπορούσε να συμβεί, το παρελθόν ανά χείρας, όπως το αθέλητο νοητικό ολίσθημα μιας οπτικής ψευδαίσθησης. Ο τόνος μιας μέρας συσχετισμένος με κάποιον συγκεκριμένο αντικείμενο: το σιφόν φουλάρι της μητέρας μου, την υγρασία μιας κομμένης κολοκύθας. Ορισμένα σχήματα που έφτιαχνε η σκιά. Ακόμα και η λάμψη του ήλιου στην οροφή ενός άσπρου αυτοκινήτου μπορούσε να σηκώσει μέσα μου ένα στιγμιαίο, θνησιγενές κύμα, επιτρέποντας μια φλούδα επιστροφής. Είχα δει παλιά περλέ κραγιόν της Yardley –τόρα τίποτα παραπάνω από κηρώδη θρύμματα– να πουλιούνται για σχεδόν εκατό δολάρια στο ίντερνετ. Έτσι ώστε οι γυναίκες που είχαν πια μεγαλώσει να μπορέσουν να οσμιστούν ξανά εκείνη

τη χημική, λουλουδάτη πνιγηρότητα. Τόσο πολύ το ήθελαν οι άνθρωποι – να ξέρουν ότι η ζωή τους είχε συμβεί, ότι το άτομο που ήταν κάποτε εξακολουθούσε να υπάρχει μέσα τους.

Υπήρχαν τόσο πολλά που με έφερναν πίσω. Η ασπάδα της σόγιας, η μυρωδιά του καπνού στα μαλλιά κάποιου, οι καταπράσινοι λόφοι που ξάνθαιναν τον Ιούνιο. Μια σύνθεση από βελανιδιές και βράχια μπορούσε, αν την έπιανα με την άκρη του ματιού μου, ν' ανοίξει μ' ένα κρακ μια ρωγμή στο στήθος μου, να φέρει ξαφνικά στις παλάμες μου την υγρασία της αδρεναλίνης.

Περίμενα αηδία από τον Τζούλιαν, ίσως ακόμα και φόβο. Αυτή θα ήταν η λογική αντίδραση. Μπερδεύτηκα όμως από τον τρόπο που με κοίταζε. Με κάτι σαν δέος.

Ο πατέρας του πρέπει να του είχε πει. Το καλοκαίρι του μισογκρεμισμένου σπιτιού, των καμένων από τον ήλιο νηπίων. Όταν πρωτοπροσπάθησα να το πω στον Νταν, τη νύχτα μιας προγραμματισμένης διακοπής του ηλεκτρικού στο Βένις, η οποία οδήγησε σε μια αποκαλυπτική στενή επαφή υπό το φως των κεριών, είχε σκάσει στα γέλια. Παρανοώντας τον ψίθυρο στη φωνή μου ως προτροπή για αστεϊσμούς. Ακόμα κι αφού κατάφερα να τον πείσω ότι έλεγα την αλήθεια, ο Νταν συνέχισε να μιλάει για το ράντζο μ' εκείνη την ίδια παρωδιακή διάθεση των μπουφόρων. Σαν ταινία τρόμου με κάκιστα ειδικά εφέ, το μικρόφωνο να πέφτει στο πλάνο αμαυρώνοντας τον σφαγιασμό και μετατρέποντάς τον σε κωμωδία. Και ήταν ανακούφιση το να υπερβάλλω ως προς την απόσταση που είχε κρατήσει από το όλο πράγμα, στριμώχνοντας βολικά την ανάμειξή μου μέσα στο εξυπηρετικό πακέτο της ανεκδοτολογίας.

Βοήθησε το ότι το όνομά μου δεν αναφερόταν στα περισσότερα από τα βιβλία. Ούτε καν στα βίπερο, αυτά με τους γκραν γκινιόλ τίτλους που έσταζαν ματωμένοι στο εξώφυλλο, τις ιλου-

στρασιόν φωτογραφίες από τη σκηνή του εγκλήματος στο εσωτερικό. Ούτε, επίσης, στον λιγότερο δημοφιλή αλλά περισσότερο ακριβή ως προς τα στοιχεία τόμο που είχε συγγράψει ο επικεφαλής της εισαγγελίας, ένα κείμενο έμπλεο αφηδαστικών, λεπτομερέστατων καταγραφών, όπως τα αχώνευτα μακαρόνια που είχε βρει ο ιατροδικαστής στο στομάχι του παιδιού. Οι δύο αδάδες στις οποίες γινόταν αναφορά στο άτομό μου ήταν θαμμένες σ' ένα εξαντλημένο βιβλίο ενός πρώην ποιητή, ακόμα κι αυτός όμως είχε πιάσει λάθος το όνομά μου και δε με είχε συσχετίσει με τη διάσημη γιαγιά μου. Ο ίδιος ποιητής ισχυριζόταν επίσης ότι η CIA έφτιαχνε πορνό με πρωταγωνίστρια μία Μέριλιν Μονρόε υπό την επήρεια ναρκωτικών, ταινίες που πουλούσε σε διάφορους εγχώριους πολιτικούς και σε ξένους ηγέτες.

«Ήταν πριν από πάρα πολύ καιρό», είπα στη Σάσα, το πρόσωπό της όμως ήταν ανέκφραστο.

«Και πάλι όμως», είπε ο Τζούλιαν αναθαρρώντας. «Ανέκαθεν το θεωρούσα πρώτο. Αρρωστημένο αλλά πρώτο», είπε. «Διεστραμμένη έκφραση αλλά έκφραση. Ξέρεις. Αυτό που λέμε καλλιτεχνική παρόρμηση. Πρέπει να καταστρέψεις για να δημιουργήσεις, κι όλες αυτές οι ινδουιστικές παπαριές».

Καταλάβαινα ότι ερμήνευε τη σασιμάρα και το σοκ μου ως επικρότηση.

«Θεέ μου, δεν μπορώ καν να το φανταστώ», είπε ο Τζούλιαν. «Να είσαι μέσα σε κάτι τέτοιο».

Περίμενε ν' ανταποκριθώ. Είχα ζαλιστεί, παρασυρμένη στην ενέδρα της φωταγωγίας της κουζίνας: δεν έβλεπαν ότι το δωμάτιο παραήταν φωτεινό; Αναρωτήθηκα αν τελικά το κορίτσι ήταν όντως όμορφο. Τα δόντια της είχαν μια κιτρινωπή χροιά.

Ο Τζούλιαν τη σκούνησε με τον αγκώνα. «Η Σάσα δεν ξέρει καν για τι πράγμα μιλάμε».

Σχεδόν οι πάντες γνώριζαν τουλάχιστον μία από τις φρικιαστικές λεπτομέρειες. Μερικές φορές, οι φοιτητές ντύνονταν Ράσελ για το Χάλλογουιν, πασαλείβοντας τα χέρια τους με κέτσαπ που σούφρωναν από την τραπεζαρία. Ένα συγκρότημα μαύρων μεταλλάδων είχε χρησιμοποιήσει την καρδιά στο εξώφυλλο ενός άλμπουμ, την ίδια πριονωτή καρδιά που είχε αφήσει η Σούζαν στον τοίχο του Μιτς. Ζωγραφισμένη με το αίμα της γυναίκας. Η Σάσα όμως φαινόταν τόσο μικρή – γιατί να το έχει ακούσει ποτέ της; Και γιατί να τη νοιάζει; Ήταν χαμένη στα βάθη εκείνης της τόσο βέβαιης αίσθησης ότι δεν υπήρχε τίποτα πέρα από τη δική της εμπειρία. Λες και το σύμπαν διέθετε μία και μοναδική κατεύθυνση προς την οποία μπορούσαν να πάνε τα πράγματα, με τα χρόνια να σε οδηγούν κατά μήκος ενός διαδρόμου με κατάληξη το δωμάτιο όπου περίμενε ο αναπόφευκτος εαυτός σου – εμβρυϊκός, έτοιμος να αποκαλυφθεί. Τι λυπηρό να συνειδητοποιείς ότι μερικές φορές δεν έφτανες ποτέ εκεί. Ότι μερικές φορές ζούσες ολόκληρη τη ζωή σου παραδέροντας στην επιφάνεια καθώς τα χρόνια περνούσαν, ανευλόγητα.

Ο Τζούλιαν χάιδεψε τα μαλλιά της μικρής. «Ήταν και γαμώ τις φάσεις, και γαμώ τις σπουδαίες φάσεις. Χίτηδες που σκότωσαν εκείνους τους ανθρώπους, έξω, στο Μάριν».

Η έξαψη στο πρόσωπό του μου ήταν οικεία. Ο ίδιος ένθερμος ζήλος μ' εκείνον των ανθρώπων στα διαδικτυακά φόρουμ, ενός πάθους που φαινόταν να μη σβήνει, ούτε καν να υποχωρεί με το πέρασμα του χρόνου. Άγνωστοι διαπληκτίζονταν μεταξύ τους διεκδικώντας την πατρότητα, υιοθετώντας τον ίδιο εμβριθή τόνο, ένα λούστρο ευρυμάθειας που καμουφλάριζε το πραγματικό, αποκρουστικά χυδαίο κίνητρο του όλου εγχειρήματος. Τι έψαχναν να βρουν μέσα στα τόσα ασημαντα στοιχεία; Λες κι είχε καμιά σημασία τι καιρό έκα-

νε εκείνη την ημέρα. Όλα τα ψίχουλα φαίνονταν σημαντικά όταν τα σκεφτόσουν αρκετά: ο σταθμός στον οποίο ήταν συντονισμένο το ραδιόφωνο στην κουζίνα του Μιτς, πόσες και πόσο βαθιές ήταν οι μαχαιριές. Πώς οι σκιές θα μπορούσαν να είχαν τρεμοπαίξει πάνω σ' εκείνο το συγκεκριμένο αυτοκίνητο που ανηφόριζε εκείνο τον συγκεκριμένο δρόμο.

«Απλώς έκανα παρέα μαζί τους για μερικούς μήνες», είπα. «Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο».

Ο Τζούλιαν φάνηκε να απογοητεύεται. Φαντάστηκα τη γυναίκα που έβλεπε όταν με κοίταζε: τα απεριποίητα μαλλιά της, τις παρενθέσεις της ανησυχίας γύρω απ' τα μάτια της.

«Αλλά ναι», είπα. «Έμεινα κάμποσο καιρό εκεί».

Αυτή η δήλωση με επανέφερε θριαμβευτικά στη σφαίρα του ενδιαφέροντός του.

Κι έτσι, άφησα τις στιγμές να περάσουν.

Δεν του είπα ότι ευχόμουν να μην είχα γνωρίσει ποτέ τη Σούζαν. Ότι ευχόμουν να είχα μείνει ασφαλής στην κρεβατοκάμαρά μου, στους στεγνούς λόφους κοντά στην Πεταλούμα, με τα ράφια που ασφυκτιούσαν από τις χρυσοποίκιλτες ράχες των αγαπημένων αναγνωσμάτων της παιδικής μου ηλικίας. Και όντως το ευχόμουν. Κάποιες νύχτες όμως, αδυνατώντας να κοιμηθώ, καθάριζα αργά ένα μήλο πάνω από τον νεροχύτη, αφήνοντας την κατσαρή λωρίδα να μακραίνει κάτω από τη λάμψη του μαχαιριού. Το σπίτι σκοτεινό γύρω μου. Μερικές φορές δεν είχε την αίσθηση της μεταμέλειας. Είχε την αίσθηση της νοσταλγίας.

Ο Τζούλιαν σαλάγησε τη Σάσα στο άλλο υπνοδωμάτιο σαν μακάριος έφηβος γιδοβοσκός. Ρωτώντας αν χρειαζόμουν τίποτα πριν με καληνυχτίσει. Πιάστηκα εξαπίνης – μου θύμισε

τ' αγόρια στο σχολείο που γίνονταν πιο ευγενικά και λειτουργικά υπό την επήρεια των ναρκωτικών. Πλένοντας με ευσυνειδησία τα πιάτα του δείπνου της οικογένειας όσο τρίπαραν, υπνωτισμένα από την ψυχεδελική μαγεία του σαπουνιού.

«Όνειρα γλυκά», είπε ο Τζούλιαν, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση γκείσας πριν κλείσει την πόρτα.

Τα σεντόνια στο κρεβάτι μου ήταν ανάστατα, η οσμή του φόβου εξακολουθούσε να αιωρείται στο δωμάτιο. Πόσο γελοία στάθηκα. Να φοβηθώ τόσο. Ακόμα όμως και η έκπληξη των άκακων άλλων στο σπίτι με τάραζε. Δεν ήθελα την εσωτερική σαπίλα μου εκτεθειμένη, ακόμα και συμπτωματικά. Απ' αυτή την άποψη, είναι τρομακτικό να ζεις μόνος. Κανείς για να αστυνομεύει τον υπερχειλιζοντα εαυτό σου, τους τρόπους με τους οποίους προδίδεις τις πρωτόγονες επιθυμίες σου. Σαν ένα κουκούλι υφασμένο γύρω σου από το νήμα των αληθινών, γυμνών παρορμησεών σου και ποτέ ενσωματωμένο στο μεγάλο χαλί της πραγματικής ανθρώπινης ζωής.

Ήμουν ακόμα σε υπερδιέγερση, και χρειάστηκε προσπάθεια για να χαλαρώσω, να εξομαλύνω την αναπνοή μου. Το σπίτι ήταν ασφαλές, είπα στον εαυτό μου, ήμουν μια χαρά. Αίφνης φαινόταν γελοίο, αυτό το αδέξιο συναπάντημα. Μέσα από τον λεπτό τοίχο, μπορούσα ν' ακούσω τους ήχους της Σάσα και του Τζούλιαν καθώς τακτοποιούνταν στο διπλανό δωμάτιο. Το πάτωμα να τρίζει, τις πόρτες της ντουλάπας ν' ανοίγουν. Κατά πάσα πιθανότητα, έστρωναν σεντόνια στο γυμνό στρώμα. Τινάζοντας χρόνια και χρόνια συσσωρευμένης σκόνης. Φαντάστηκα τη Σάσα να κοιτάζει τις οικογενειακές φωτογραφίες στο ράφι, τον Τζούλιαν σε νηπιακή ηλικία να κρατάει ένα γιγάντιο κόκκινο τηλέφωνο. Τον Τζούλιαν

στα έντεκα ή στα δώδεκα, σ' ένα πλοίο παρατήρησης φαλαινών, το έκθαμβο πρόσωπό του μαστιγωμένο απ' την αρμύρα. Το πιθανότερο ήταν ότι η Σάσα έκανε μια γερή προβολή αυτής της αθωότητας και της γλυκύτητας στον σχεδόν ενήλικα που έβγαζε τώρα τη βερμούδα του και χτυπούσε την άδεια θέση δίπλα του στο κρεβάτι, καλώντας την. Με τα μουντζουρωμένα απομεινάρια ερασιτεχνικών τατουάζ να κυματίζουν στα μπράτσα του.

Άκουσα το στρώμα να στενάζει.

Δε μου έκανε εντύπωση ότι θα πηδιόντουσαν. Μετά όμως, να η φωνή της Σάσα, παραπονιάρικη σαν σε πορνό. Τσιριχτή και ξιτισμένη. Δεν ήξεραν ότι ήμουν δίπλα; Γύρισα την πλάτη μου στον τοίχο, κλείνοντας τα μάτια.

Ο Τζούλιαν γρύλισε.

«Είσαι μουνί;» είπε. Με το κεφαλάρι να κοπανάει στον τοίχο.

«Είσαι;»

Θα το σκεφτόμουν αργότερα. Ο Τζούλιαν ήξερε ότι μπορούσα ν' ακούσω τα πάντα.

1969

1

Ήταν το τέλος της δεκαετίας του '60, ή μάλλον το καλοκαίρι πριν απ' το τέλος, κι αυτή την εντύπωση έδινε, ενός ατελείωτου, άμορφου καλοκαιριού. Το Χέιτ γεμάτο από ασπροντυμένους οπαδούς της «διανοητικής», που μοίραζαν τα φυλλάδιά τους στο χρώμα της βρόμης, το γιασεμί των δρόμων ν' ανθίζει εκείνο το καλοκαίρι, ιδιαζόντως μεθυστικό και θάλλον. Οι πάντες ήταν υγιείς, ηλιοκαμένοι και φορτωμένοι στολίδια, κι αν εσύ δεν ήσουν, ε, κι αυτό ήταν κάτι – θα μπορούσες να είσαι πλάσμα της σελήνης, τα καπέλα στις λάμπες σκεπασμένα με σιφόν, σε φάση αποτοξίνωσης Κίτσαρι, που λέκιαζε όλα σου τα πιάτα με κουρκουμά.

Αυτά όμως γίνονταν κάπου αλλού, όχι στην Πεταλούμα, με τα κοντοστούπικα σπίτια σε σιλ ράντζου, τη σκεπαστή άμαξα της Άγριας Δύσης παρακαρισμένη μόνιμα έξω από το εστιατόριο Hi-Ho. Τις ψημένες από τον ήλιο διαβάσεις. Ήμουν δεκατεσσάρων αλλά φαινόμουν πολύ μικρότερη. Στον κόσμο άρεσε να μου το λέει. Η Κόνι ορκιζόταν ότι μπορούσα να περάσω για δεκάξι, αλλά λέγαμε πολλά ψέματα η μία στην άλλη. Ήμασταν φίλες σε όλο το γυμνάσιο, η Κόνι να με περιμένει έξω από αίθουσες διδασκαλίας υπομονετική σαν αγελάδα,

όλη μας η ενέργεια υποταγμένη στους θεατρινισμούς της φιλίας μας. Ήταν στρουμπουλή, αλλά δεν ντυνόταν ως τέτοια, κοντές βαμβακερές πουκαμίσες με μεξικάνικα κεντήματα, υπερβολικά στενές φούστες που άφηναν σημάδι στο πάνω μέρος των μηρών της, ένα θυμωμένο κορδόνι. Ανέκαθεν τη συμπαθούσα μ' έναν τρόπο που δε χρειαζόταν ποτέ να σκεφτώ, όπως το δεδομένο της ύπαρξης των ίδιων μου των χεριών.

Τον Σεπτέμβριο θα με ξαπόστελναν οικότροφη στο ίδιο σχολείο όπου είχε φοιτήσει και η μητέρα μου. Στεγαζόταν σ' ένα παλιό μοναστήρι στο Μοντερέι, με καλοφροντισμένες εκτάσεις ολόγυρά του, πρασιές λείες και επικλινείς. Κουρέλια ομίχλης αιωρούνταν στον αέρα τα πρωινά, βραχύβιες επελάσεις της εγγύτητας του θαλασσινού νερού. Το σχολείο ήταν θηλέων και θα έπρεπε να φοράω στολή – παπούτσια με χαμηλό τακούνι και καθόλου μακιγιάζ, πουκάμισο με ναυτικό γιακά και κορδέλα. Στην πραγματικότητα, ήταν ένα κρατητήριο, μαντρωμένο μέσα σε μια πέτρινη περίφραξη και εποικισμένο από άνοστες, φεγγαροπρόσωπες κόρες. Κατασκηνώτριες και Μέλλουσες Εκπαιδευτικοί της Αμερικής*, σταλμένες εκεί με φορτωτική για να μάθουν να στενογραφούν εκατόν εξήντα λέξεις το λεπτό. Για να ανταλλάξουν ονειρικές, ένθερμες υποσχέσεις ότι θα είναι παράνυμφοι η μια της άλλης στους γάμους τους που θα γίνονταν στο ροζ ξενοδοχείο Royal Hawaiian.

Η επικείμενη αναχώρησή μου επέβαλλε μία καινοφανή κριτική απόσταση στη φιλία μου με την Κόνι. Είχα αρχίσει να

* Camp Fire Girls of America: οργάνωση αποκλειστικά για κορίτσια έως το 1975· ιδρύθηκε ως αντίποδας στους Προσκόπους της Αμερικής. Future Teachers of America: οργάνωση για την εκπαίδευση δασκάλων. (Σ.τ.Μ.)

παρατηρώ ορισμένα πράγματα, σχεδόν παρά τη θέλησή μου. Το πώς η Κόνι έλεγε: «Ο καλύτερος τρόπος για να ξεπεράσεις κάποιον είναι να περάσει απ' το κρεβάτι σου κάποιος άλλος», λες κι ήμασταν πωλήτριες σε μπουτίκ του Λονδίνου κι όχι άπειρες έφηβες στην αγροτική ζώνη της Κομητείας Σονόμα. Γλείφαμε μπαταρίες για να νιώσουμε εκείνο το μεταλλικό χτύπημα του ρεύματος στη γλώσσα, φημιολογούμενο ισοδύναμο του ενός δέκατου όγδοου ενός οργασμού. Μου ήταν οδυνηρό να φαντάζομαι την εικόνα που πρέπει να παρουσίαζε το ντουέτο μας στους άλλους, να σκέφτομαι τη ρετινιά του απόλυτα ταιριαστού διδύμου της αποτυχίας. Αυτών των άφυλων πλασμάτων που παρεπιδημούν στα ιδρύματα δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Κάθε μέρα μετά το σχολείο, η Κόνι κι εγώ κουμπώναμε στην εντέλεια στο οικείο ψηφιδωτό των απομεσήμερων. Σπαταλούσαμε τις ώρες σε κάποια εργώδη προσπάθεια: την εφαρμογή των προτάσεων του Βιντάλ Σασούν για μασκες μαλλιών με ωμό αυγό ή το καθάρισμα των μιμπικιών με τη μύτη μιας αποστειρωμένης βελόνας του ραψίματος. Προφανώς, το πλάνο διαρκείας των κοριτσίστικων εαυτών μας απαιτούσε παράδοξα εντατική, σχολαστική προσήλωση.

Ως ενήλικη, απορώ με αυτή καθαυτή την ποσότητα του χρόνου που σπατάλησα. Το όλα ή το τίποτα που μας είχαν μάθει να περιμένουμε από τον κόσμο, τις αντίστροφες μετρήσεις στα περιοδικά που μας παρότρυναν να προετοιμαζόμαστε έναν ολόκληρο μήνα για την πρώτη μέρα του σχολείου.

Ημέρα 28: Κάντε μία μασκα με αβοκάντο και μέλι.

Ημέρα 14: Δοκιμάστε το μακιγιάζ σας σε διαφορετικά είδη φωτός (φυσικό, γραφείου, ημίφως).

Εκείνο τον καιρό, η προσοχή μου ήταν απόλυτα επικεντρωμένη στην προσοχή των άλλων στο άτομό μου. Ντυνόμουν για

να προκαλέσω τον έρωτα, τραβώντας το ντεκολτέ μου προς τα κάτω, εγκαθιστώντας ένα ονειροπόλο ύφος στο πρόσωπό μου όταν βρισκόμουν ανάμεσα σε κόσμο, ύφος που υπαινισσόταν πολλές βαθιές και πολλά υποσχόμενες σκέψεις, για την περίπτωση που τύχαινε να κοιτάξει κανείς προς το μέρος μου. Ως παιδί, είχα πάρει κάποτε μέρος σε κάτι καλλιτεία σκύλων για φιλανθρωπικό σκοπό, όπου περιέφερα απ' το λουρί του ένα όμορφο κόλεϊ με μια μεταξωτή μπαντάνα στον λαιμό. Πόσο πολύ με είχε ενθουσιάσει αυτός ο καθ' όλα εγκεκριμένος και αποδεκτός ρόλος: το γεγονός ότι πλησίαζα αγνώστους και τους άφηνα να θαυμάσουν το σκυλί, χαμογελώντας μ' ένα χαμόγελο τόσο ενδοτικό και μόνιμο όσο κι αυτό μιας πωλήτριας, και πόσο άδεια ένιωσα όταν το όλο πράγμα πήρε τέλος, όταν κανείς δεν ήταν αναγκαίο να με κοιτάζει πια.

Περίμενα να μου πουν ποια ήταν τα προτερήματά μου. Αργότερα αναρωτήθηκα αν αυτός ήταν ο λόγος που οι γυναίκες ήταν τόσο πολλές στο ράντζο, πολύ περισσότερες από τους άντρες. Όλος εκείνος ο χρόνος που είχα ξοδέψει ετοιμάζοντας τον εαυτό μου, όλα εκείνα τα άρθρα που με είχαν διδάξει ότι, στην πραγματικότητα, η ζωή δεν είναι παρά μια αίθουσα αναμονής στην οποία περιμένεις ώσπου να σε προσέξει κάποιος – τ' αγόρια είχαν ξοδέψει αυτό τον χρόνο για να γίνουν ο εαυτός τους.

Εκείνη η μέρα στο πάρκο ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τη Σούζαν και τις άλλες. Είχα πάει με το ποδήλατό μου εκεί, στοχεύοντας στον καπνό που ανάδινε η ψησταριά. Κανείς δε μου είχε απευθύνει τον λόγο εκτός από τον ψήστη που πατούσε τα μπιφτέκια πάνω στη σχάρα παράγοντας ένα βαριεστημένο, υγρό τσιτσιρίσμα. Οι βελανιδιές έριχναν κινούμενες

σκιές στα γυμνά μπράτσα μου, το ποδήλατό μου έγειρε στο γρασίδι. Όταν ένα μεγαλύτερο αγόρι με καουμπόικο καπέλο έπεσε πάνω μου, ελάττωσα επίτηδες ταχύτητα για να τον κάνω να με ξανατρακάρει. Ήταν το είδος του φλερτ στο οποίο θα επιδιόταν η Κόνι, εξασκημένο όσο κι ένας δοκιμασμένος στρατιωτικός ελιγμός.

«Κάποιο πρόβλημα έχεις εσύ», μουρμούρισε ο τύπος. Άνοιξα το στόμα μου για να του ζητήσω συγγνώμη, εκείνος όμως μου είχε ήδη γυρίσει την πλάτη. Λες κι ήξερε ότι δεν υπήρχε λόγος ν' ακούσει ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχα να του πω.

Το καλοκαίρι έχασκε εμπρός μου – το σκόρπισμα των ημερών, η παρέλαση των ωρών, η μητέρα μου να περιφέρεται σαν το παγόνι στο σπίτι, μια ξένη. Είχα μιλήσει στον πατέρα μου μερικές φορές, απ' το τηλέφωνο. Του είχε φανεί οδυνηρό και εκείνου. Μου είχε κάνει παράδοξα τυπικές ερωτήσεις, σαν μακρινός θείος που με ήξερε μόνο ως μία ακολουθία δεδομένων από δεύτερο χέρι. Η Ίβι είναι δεκατεσσάρων, η Ίβι είναι κοντή. Οι σιωπές ανάμεσά μας θα ήταν ευκολότερες αν είχαν χρωματιστεί από λύπη ή μεταμέλεια, αλλά το πράγμα ήταν πολύ χειρότερο – άκουγα ολοκάθαρα πόσο ευτυχισμένος ήταν μακριά μας.

Κάθισα μόνη σ' ένα παγκάκι, άπλωσα χαρτοπετσέτες στα γόνατά μου κι άρχισα να τρώω το χάμπουργκέρ μου.

Είχα καιρό να φάω κρέας. Η μητέρα μου, η Τζιν, το είχε κόψει εδώ και τέσσερις μήνες, από το διαζύγιο και μετά. Είχε κόψει πολλά πράγματα. Εξαφανισμένη πλέον η μητέρα που φρόντιζε ν' αγοράζω καινούργια εσώρουχα με το που άλλαζε εποχή, αυτή που τύλιγε τ' άσπρα σοσόνια μου προσεκτικά και τρυφερά όσο τ' αυγά. Που έραβε για τις κούκλες μου πιτζάμες σαν τις δικές μου, πανομοιότυπες ως και την τελευταία λεπτομέρεια των λιλιπούτειων μαργαριταρένιων κου-

μπιών. Η καινούργια μητέρα μου επιχειρούσε να φροντίσει τη δική της ζωή με προθυμία επιμελούς μαθήτριας αντιμέτωπης μ' ένα δισεπίλυτο μαθηματικό πρόβλημα. Όποια στιγμή είχε ελεύθερη, έκανε διατάσεις. Σηκωνόταν στις μύτες των ποδιών της για να ενδυναμώσει τις γάμπες της. Άναβε λιβανάκια που έφταναν στο σπίτι τυλιγμένα σε αλουμινόχαρτο κι έκαναν τα μάτια μου να δακρύζουν. Άρχισε να πίνει ένα καινούργιο τσάι, φτιαγμένο από κάποιον αρωματικό φλοιό, και τριγυρούσε στα δωμάτια αργοπίνοντάς το, αγγίζοντας αφηρημένα το λαρύγγι της σαν να ανάρρωνε από μακροχρόνια αρρώστια.

Η πάθηση ήταν ακαθόριστη, η θεραπεία όμως καθορισμένη. Οι καινούργιες φίλες της πρότειναν μασάζ. Πρότειναν τα αλμυρά νερά των δεξαμενών αισθητηριακής απομόνωσης. Πρότειναν ηλεκτροψυχόμετρα, ψυχοθεραπεία Γκεστάλτ, αποκλειστική κατανάλωση τροφών με υψηλή περιεκτικότητα σε μεταλλικά άλατα, λαχανικών που είχαν φυτευτεί στο γέμισμα του φεγγαριού. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι η μητέρα μου ακολουθούσε αυτές τις συμβουλές, γεγονός όμως ήταν ότι άκουγε τους πάντες. Διψασμένη για έναν στόχο, ένα σχέδιο, πιστεύοντας ότι η απάντηση θα μπορούσε να έρθει από την οποιαδήποτε πηγή ανά πάσα στιγμή, αρκεί εκείνη να προσπαθούσε αρκετά.

Η μητέρα μου αναζήτησε ώσπου το μόνο που της έμεινε ήταν η αναζήτηση. Η αστρολόγος στην Αλαμίντα που την είχε κάνει να κλάψει, μιλώντας της για τη δυσοίωση σκιά που έπεφτε στο προσωπικό της ωροσκόπιο. Οι θεραπείες που την έβαζαν να βηματίζει σε δωμάτια ντυμένα με αφρολέξ, γεμάτα ξένους, στριφογυρίζοντας σαν δερβίσης ώσπου να χτυπήσει πάνω σε κάτι. Επέστρεφε σπίτι με μώλωπες στο χρώμα του καπνού, που με τις μέρες κοκκίνιζαν σαν μοσχαρίσιο κρέας.

Την είχα τσακώσει ν' αγγίζει τις μελανιές με κάτι που θύμιζε πολύ τρυφερότητα. Όταν σήκωσε το κεφάλι και με είδε να την κοιτάζω, έγινε κατακόκκινη. Τα εσχάτως οξυζεναρισμένα μαλλιά της βρομούσαν χημικά και συνθετικά τριαντάφυλλα.

«Σ' αρέσουν;» μου είπε, αγγίζοντας ανάλαφρα τις καμένες άκρες.

Κατένευσα, μολονότι το χρώμα έδινε στο πρόσωπό της την απόχρωση του ίκτερου.

Εξακολούθησε ν' αλλάζει, μέρα με τη μέρα. Μικρά πράγματα. Αγόραζε χειροποίητα σκουλαρίκια από γυναίκες της ομάδας συνάντησης στην οποία συμμετείχε, γύριζε σπίτι με πρωτόγονα κομματάκια ξύλου να ταλαντεύονται κρεμασμένα απ' τ' αυτιά της, επισμαλτωμένα βραχιόλια στο χρώμα που είχαν τα σοκολατάκια μέντας να κουδουνίζουν νευρικά στους καρπούς της. Άρχισε να βάφει τα μάτια της μ' ένα μαύρο μολύβι που κρατούσε πάνω από έναν αναμμένο αναπτήρα. Στρίβοντας τη μύτη του μολυβιού στη φλόγα ώσπου να μαλακώσει αρκετά για να μπορέσει να σχεδιάσει στα βλέφαρά της χαραιές που την έκαναν να μοιάζει με νυσταγμένη Αιγύπτια.

Ένα βράδυ κοντοστάθηκε στην ανοιχτή πόρτα του δωματίου μου, έτοιμη για την έξοδό της, ντυμένη με μια μπλούζα στο κόκκινο της ντομάτας, που άφηνε ακάλυπτους τους ώμους της. Τραβούσε διαρκώς τα μανίκια προς τα κάτω. Οι ώμοι της ήταν πασπαλισμένοι με γκλίτερ.

«Θες να σου βάψω κι εσένα τα μάτια, αγάπη;»

Εγώ όμως δεν είχα πουθενά να πάω. Ποιος να νοιαστεί αν τα μάτια μου φαίνονταν μεγαλύτερα ή γαλανότερα;

«Μπορεί ν' αργήσω να γυρίσω. Όνειρα γλυκά λοιπόν». Η μητέρα μου έγειρε να φιλήσει την κορυφή του κεφαλιού μου. «Είμαστε εντάξει, έτσι; Εμείς οι δυο;»

Μου χτύπησε τρυφερά την πλάτη, χαμογελώντας έτσι που

το πρόσωπό της φάνηκε να σπάει, αποκαλύπτοντας όλο το μέγεθος και την ορμή της ανάγκης της. Από μια μεριά, αισθανόμουν εντάξει, ή ίσως μπέρδευα την οικειότητα με την ευτυχία. Γιατί η οικειότητα ήταν εκεί ακόμα κι όταν η αγάπη δεν ήταν – το δίκτυ της οικογένειας, ο καθαγιασμός της συνήθειας και του σπιτιού. Ήταν τόσο απροσμέτρητος ο χρόνος που περνούσες στο σπίτι, κι ίσως αυτό να ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσες να εξασφαλίσεις – αυτή η αίσθηση του ατέρμονου, επαναλαμβανόμενου εγκλεισμού, όπως όταν σκαλίζεις το σελοτέιλ για να βρεις την άκρη του χωρίς ποτέ να τη βρίσκεις. Δεν υπήρχαν ραφές, ούτε περισπασμοί και παύσεις – μόνο τα ορόσημα της ζωής σου που είχαν ενσωματωθεί τόσο απόλυτα μέσα σου ώστε να μην μπορείς καν να τα αναγνωρίσεις. Το τσουγκρισμένο πιάτο με το δανέζικο σχέδιο που προτιμούσα για ξεχασμένους από καιρό λόγους. Η ταπετσαρία του χολ, τόσο οικεία σ' εμένα ώστε η ερμηνεία της να είναι απολύτως απαγορευτική για τον οποιονδήποτε άλλον – το κάθε ξεθωριασμένο πτώμα παστέλ φοίνικα, η ιδιότυπη προσωπικότητα που απέδιδα σε κάθε άνθος ιβίσκου.

Η μητέρα μου έπαψε να επιβάλλει τις ως τότε καθορισμένες ώρες των γευμάτων, αφήνοντας σταφύλια σ' ένα σουρωτήρι στον νεροχύτη ή φέροντας σπίτι γυάλινα βάζα με σουπά μίσο με άνηθο, φτιαγμένα στα μαθήματα μακροβιοτικής μαγειρικής που παρακολουθούσε. Σαλάτες με φύκια που έσταζαν αηδιαστικό λάδι από κεχριμπάρι. «Τρώγε αυτό για πρωινό κάθε μέρα και δε θα ξαναβγάλεις ποτέ σου σπυράκια».

Ανατρίχιασα, τραβώντας το χέρι μου απ' το σπυράκι στο μέτωπό μου.

Είχαν υπάρξει πολλές βραδινές συνεδρίες σχεδιασμού στρατηγικής με τη Σαλ, μια μεγαλύτερη σε ηλικία γυναίκα την οποία η μητέρα μου είχε γνωρίσει στην ομάδα της. Αενάως

στη διάθεσή της, η Σαλ ερχόταν σπίτι όλες τις ώρες της ημέρας ή της νύχτας, διψασμένη καθώς ήταν για δράματα. Φορούσε τουνίκ με κινέζικους γιακάδες και τα γκριζα μαλλιά της ήταν τόσο κοντά που άφηναν ακάλυπτα τ' αυτιά της και την έκαναν να μοιάζει με ηλικιωμένο αγόρι. Η μητέρα μου μιλούσε στη Σαλ για στεγνό βούρτσισμα σώματος, για την ενεργειακή κίνηση γύρω από τους μεσημβρινούς. Για διαγράμματα.

«Το μόνο που θέλω είναι λίγο χώρο», είπε η μητέρα μου, «λίγο χώρο για μένα. Ζητάνε τόσο πολλά από σένα – έτσι δεν είναι;»

Η Σαλ αναδούτηκε πάνω στον βαρύ πριστό της, κατένευσε. Πειθήνια σαν τιθασευμένο πόνι.

Η μητέρα μου και η Σαλ έπιναν το ξυλώδες τσάι όχι από κούπες αλλά από μπολ, μια καινούργια εκκεντρικότητα που είχε υιοθετήσει η μητέρα μου. «Έτσι κάνουν στην Ευρώπη», αμύνηθηκε επιτιθέμενη, αν και δεν το είχα σχολιάσει. Όταν πέρασα από την κουζίνα, οι δυο τους σταμάτησαν να μιλάνε, η μητέρα μου όμως έγειρε το κεφάλι της στο πλάι. «Κοριτσάκι μου», είπε, κάνοντάς μου νόημα να πλησιάσω. Με κοίταξε μισοκλείνοντας τα μάτια. «Γύρνα τη φράντζα σου στ' αριστερά. Θα σε κολακεύει περισσότερο».

Είχα κάνει τη χωρίστρα μου στα δεξιά για να καλύψω το σπυρί στο μέτωπό μου που είχα πληγιάσει απ' το πολύ τσίγκλημα. Του είχα βάλει λάδι με βιταμίνη Ε, αλλά μου ήταν αδύνατον να πάψω να το πειράζω, πατώντας το με χαρτί τουαλέτας για να ρουφήξει το αίμα.

Η Σαλ συμφώνησε. «Στρογγυλό σχήμα προσώπου», είπε με ύφος αυθεντίας. «Ίσως οι φράντζες να μην είναι καθόλου καλή ιδέα γι' αυτήν».

Φαντάστηκα πώς θα ήταν να αναποδογυρίσω τη Σαλ μαζί με την πολυθρόνα της, πώς ο όγκος της θα την έστελνε σε

χρόνο μηδέν στο πάτωμα. Πώς το τσάι από φλοιό δέντρου θα χυνόταν στο πλαστικό.

Έχασαν γρήγορα το ενδιαφέρον τους για μένα. Με τη μητέρα μου ν' αναζωπυρώνει τη γνώριμη ιστορία της, όπως ένα αποσβολωμένο θύμα τροχαίου που είχε καταφέρει να επιζήσει. Αφήνοντας τους ώμους της να πέσουν σαν να 'θελε να βυθιστεί ακόμα πιο βαθιά στη μιζέρια.

«Και το πιο αστείο απ' όλα», συνέχισε η μητέρα μου, «αυτό που πραγματικά με τρελαίνει;» Χαμογέλασε στα ίδια της τα χέρια. «Ο Καρλ βγάζει λεφτά», είπε. «Απ' αυτή την ιστορία με το συνάλλαγμα». Γέλασε ξανά. «Επιτέλους. Ναι, τελικά η μπίζνα έπιασε. Αλλά τα δικά μου λεφτά πλήρωναν τον μισθό της», πρόσθεσε. «Τα λεφτά της μητέρας μου από τις ταινίες. Αυτά τα λεφτά πήγαν σ' αυτήν».

Η μητέρα μου μιλούσε για την Ταμάρ, τη βοηθό που είχε προσλάβει ο πατέρας μου για την πιο πρόσφατη επιχειρηματική του δραστηριότητα. Κάτι με εμπόριο συναλλάγματος. Αγόραζες ξένο νόμισμα και το μεταπωλούσες, αλλάζοντάς το όσες φορές χρειαζόταν ώσπου να μείνεις, επέμενε ο πατέρας μου, με καθαρό κέρδος – κοντολογίς, ταχυδακτυλουργία μεγάλης κλίμακας. Εξού και οι κασέτες εκμάθησης γαλλικών που είχε στο αυτοκίνητό του: τον τελευταίο καιρό προσπαθούσε να σπρώξει μια συμφωνία που είχε να κάνει με φράγκα και λίρες.

Τώρα εκείνος και η Ταμάρ συζούσαν στο Πάλο Άλτο. Οι φορές που την είχα δει ήταν μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού: Μια μέρα, πριν από το διαζύγιο, ήρθε να με πάρει απ' το σχολείο. Κουνώντας μου τεμπέλικα το χέρι μέσα από την Plymouth Fury της. Εικοσάρα, λεπτή και πρόσχαρη, η Τα-

μάρ έκανε μονίμως υπαινιγμούς για αποδράσεις του Σαββατοκύριακου, ένα διαμέρισμα που ευχόταν να ήταν μεγαλύτερο, τη ζωή της διαμορφωμένη με τρόπο που δεν μπορούσα να διανοηθώ. Τα μαλλιά της ήταν τόσο ξανθά που να είναι σχεδόν γκριζα, και τ' άφηνε ελεύθερα, σε αντίθεση με τις στιλιζαρισμένες μπούκλες της μητέρας μου. Σ' εκείνη την ηλικία, κοιτάζα τις γυναίκες με βάνουση και απολύτως ψυχρή κριτική διάθεση. Αποτιμώντας την καμπύλη των μαστών τους, οπτικοποιώντας τες στην οθόνη του μυαλού μου σε διάφορες άσεμνες στάσεις, κοιτάζοντας πεινασμένα πάνω απ' τους γυμνούς ώμους τους. Η Ταμάρ ήταν πολύ όμορφη. Μάζεψε τα μαλλιά της ψηλά μ' ένα πλαστικό χτένι και τέντωσε τον λαιμό της, χαμογελώντας μου καθώς οδηγούσε.

«Θες τσίχλα;»

Ξετύλιξα δύο αδιαφανή φυλλαράκια από το ασημί περιτύλιγμά τους. Νιώθοντας κάτι συγγενικό με την αγάπη, έτσι όπως καθόμουν δίπλα στην Ταμάρ, με τους μηρούς μας να τρίβονται στο βινύλιο του καθίσματος. Μόνο τα κορίτσια μπορούν να δώσουν το ένα στο άλλο πραγματική προσοχή, αυτή που εξισώνουμε με την αγάπη. Τα κορίτσια προσέχουν πάνω μας τα πράγματα που θα θέλαμε να προσέχουν όλοι. Αυτό έκανα κι εγώ για την Ταμάρ – ανταποκρίθηκα στα σύμβολά της, στο χτένισμα και στα ρούχα και στη μυρωδιά του L'Air Du Temps που φορούσε, λες και επρόκειτο για σημαντικά δεδομένα, γνωρίσματα που αντικατόπτριζαν κάτι από τον εσώτερο εαυτό της. Πήρα την ομορφιά της προσωπικά.

Όταν φτάσαμε σπίτι, με το χαλίκι να τριίζει κάτω από τα λάστιχα του αυτοκινήτου, με ρώτησε αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει την τουαλέτα μας.

«Φυσικά», είπα, ακαθόριστα ενθουσιασμένη που θα την είχα στο σπίτι μου, εν είδει επιφανούς επισκέπτριας. Την πή-

γα στο καλό μπάνιο, δίπλα στην κρεβατοκάμαρα των γονιών μου. Η Ταμάρ έριξε μια ματιά στο κρεβάτι τους και ζάρωσε τη μύτη της. «Απαίσιο πάπλωμα», είπε μέσ' απ' τα δόντια της.

Ως τότε ήταν απλώς το πάπλωμα των γονιών μου, αίφνης όμως ένιωσα ντροπή για λογαριασμό της μητέρας μου, για το κισάτο πάπλωμα που όχι μόνο είχε διαλέξει αλλά που είχε και την ανοησία να της αρέσει.

Κάθισα στο τραπέζι της τραπεζαρίας ακούγοντας τον πνιχτό ήχο της ούρησης της Ταμάρ, της βρύσης που έτρεχε στον νιπτήρα. Η επισκέπτριά μου έμεινε στο μπάνιο πολλή ώρα. Όταν τελικά εμφανίστηκε, κάτι είχε αλλάξει. Μου πήρε μια στιγμή για να συνειδητοποιήσω ότι η Ταμάρ φορούσε το κραγιόν της μητέρας μου, κι όταν πρόσεξε ότι το είχα προσέξει, ήταν λες και είχα διακόψει μια ταινία που παρακολουθούσε. Το πρόσωπό της εκστασιασμένο από το ψυχάνεμισμα κάποιας άλλης ζωής.

Η αγαπημένη μου φαντασίωση ήταν η θεραπεία ύπνου για την οποία είχα διαβάσει στην *Κοιλάδα με τις κούκλες*.^{*} Ο γιατρός που επέφερε ύπνο διαρκείας σ' έναν νοσοκομειακό θάλαμο, ως μόνη απάντηση στην κατάσταση της κακόμοιρης, κακίστρας Νίλι που τα είχε παίξει απ' τα πολλά οπιοειδή αναλγητικά. Ακουγόταν ιδανικό – το σώμα μου να κρατιέται ζωντανό από γαλήνια, αξιόπιστα μηχανήματα, το μυαλό μου

^{*} *Valley of the Dolls*: το μπεστ σέλερ της Ζακλίν Σουζάν με θέμα τον σκληρό κόσμο του Χόλιγουντ και των βαρβιτουρικών. Το βιβλίο εκδόθηκε το 1966 και μεταφέρθηκε την επόμενη χρονιά στον κινηματογράφο, σε μία ταινία που πλέον ανήκει στον χώρο του καλτ και στην οποία πρωταγωνιστεί, μεταξύ άλλων, η Σάρον Τέιτ. (Σ.τ.Μ)

να ξεκουράζεται σ' έναν υδαρή χώρο, ξένοιαστο όσο κι ένα χρυσόψαρο στη γυάλα. Θα ξυπνούσα βδομάδες μετά. Και, μολονότι η ζωή θα ξανάπεφτε στην απογοητευτική της ρουτίνα, θα εξακολούθουσε να υπάρχει εκείνο το κολλαριστό κομμάτι του τίποτα.

Το οικοτροφείο είχε αποφασιστεί ως διορθωτική κίνηση, η ώθηση που χρειαζόμουν. Οι γονείς μου, ακόμα και στους χωριστούς, εγωκεντρικούς κόσμους τους, ήταν απογοητευμένοι από εμένα, προβληματισμένοι με τη μέτρια επίδοσή μου στο σχολείο. Ήμουν ένα μέτριο κορίτσι, κι αυτή ήταν η μεγαλύτερη απογοήτευση απ' όλες – δεν υπήρχε η παραμικρή λάμψη υπεροχής πάνω μου. Δεν ήμουν αρκετά όμορφη για να παίρνω τους βαθμούς που έπαιρνα, η ζυγαριά δεν έγερνε αποφασιστικά προς τη μεριά της ομορφιάς ή της εξυπνάδας. Μερικές φορές πάθαινα κρίσεις χρηστοθήειας και πάσχιζα να βελτιωθώ, να προσπαθήσω περισσότερο, αλλά, βέβαια, τίποτα δεν άλλαξε. Απ' ό,τι φαινόταν, άλλες, μυστηριώδεις δυνάμεις παρενέβαιναν και χαλούσαν το παιχνίδι. Το παράθυρο δίπλα στο θρανίο μου που είχε μείνει ανοιχτό, αναγκάζοντάς με να χάνω την ώρα των μαθηματικών χαζεύοντας το θρόισμα των φύλλων. Το σπιλό μου που έτρεχε, κάνοντάς με να μην μπορώ να κρατήσω σημειώσεις. Αυτά στα οποία ήμουν καλή δεν είχαν καμία πρακτική εφαρμογή: Να γράφω διευθύνσεις σε φακέλους με στρογγυλά σαν φούσκες γράμματα, να τους στολίζω με χαμογελαστές φατσούλες στο αυτί. Να φτιάχνω λασπερό καφέ τον οποίο έπινα με ύφος χιλίων καρδιναλίων. Να βρίσκω ένα συγκεκριμένο αγαπημένο τραγούδι στο ραδιόφωνο, σαν μέντιουμ που αναζητά νέα των τεθνεώτων.

Η μητέρα μου έλεγε ότι έμοιαζα στη γιαγιά μου, αυτό όμως μου φαινόταν ύποπτο, ένας ευσεβής πόθος ίσως, σίγουρα πάντως ένα ψέμα ειπωμένο με την καλή προαίρεση της μάταιης

ελπίδας. Ήξερα την ιστορία της γιαγιάς μου, αφήγημα που επαναλαμβανόταν με τον αυτοματισμό προσευχής. Η Χάριερτ, η κόρη του καλλιεργητή χουρμάδων, που την είχαν ξεβοτανίσει από την ηλιοκαμένη αφάνεια του Ίντιο και την είχαν αποστείλει στο Λος Άντζελες. Η απαλή γραμμή του πιγουνιού της και τα υγρά μάτια της. Μικρά δόντια, ίσια και ελαφρώς μυτερά, σαν δόντια παράξενης, όμορφης γάτας. Κανακεμένη από το σύστημα των κινηματογραφικών στούντιο, θρεμμένη με χτυπητό γάλα και αυγά ή βραστό συκώτι και πέντε καρότα, το ίδιο δείπνο που η γιαγιά μου έτρωγε κάθε βράδυ της παιδικής μου ηλικίας. Η οικογένεια να τα καταφέρει στο μεγάλο ράντζο της Πεταλούμα όταν εκείνη συνταξιοδοτήθηκε κι άρχισε να καλλιεργεί διαγωνιστικά τριαντάφυλλα Λούθερ Μπέρμπανκ και να εκτρέφει άλογα.

Όταν η γιαγιά μου πέθανε, μείναμε απομονωμένοι σαν αυτόνομη χώρα σ' εκείνους τους λόφους, ζώντας απ' τα λεφτά της, αν και μπορούσα να πηγαίνω με το ποδήλατό μου στην πόλη. Η απόσταση ήταν περισσότερο ψυχολογική παρά αντικειμενική – ως ενήλικη, απορούσα με την τόση απομόνωσή μας.

Η μητέρα μου ακροπατούσε γύρω απ' τον πατέρα μου, κι εγώ επίσης – οι λοξές ματιές που μας έριχνε, οι συστάσεις του να τρώμε περισσότερη πρωτεΐνη, να διαβάζουμε Ντίκενς, να εισπνέουμε πιο βαθιά. Εκείνος έτρωγε ωμά αυγά και αλατισμένες μπριζόλες και κρατούσε στο ψυγείο ένα πιάτο με μοσχάρι ταρτάρ, πιρουνιάζοντας από μέσα μικρές μπουκιές πέντε ή έξι φορές την ημέρα. «Το εξωτερικό του σώματός μας αντικατοπτρίζει τον εσώτερο εαυτό μας», έλεγε κι έκανε τη γυμναστική του πάνω σε μια γιαπωνέζικη ψάθα δίπλα στην πισίνα, πενήντα πους απς μ' εμένα καθισμένη στην πλάτη του. Ήταν μια μορφή μαγείας, να σηκώνομαι έτσι στον αέρα, οκλαδόν. Η αγριοβρόμη, η μυρωδιά της γης που ψύχραινει.

Όταν κάποιο κογιότ κατέβαινε απ' τους λόφους και τσακωνόταν με το σκυλί –εκείνο το μοχθηρό, σύντομο σύριγμα που τόσο με συνέπαιρνε–, ο πατέρας μου έβγαζε το όπλο του και σκότωνε το κογιότ. Τόσο απλά φαίνονταν όλα. Τα άλογα που ξεπατάκιωνα από ένα μπλοκ ιχνογραφίας, με χαίτες σκιασμένες στο χρώμα του γραφίτη. Το σκίτσο μιας αγριόγατας που κουβαλούσε στα σαγόνια της έναν σκοτωμένο αρουραίο των αγρών, το σουβλερό δόντι της φύσης. Αργότερα θα καταλάβαινα ότι ο φόβος ήταν ανέκαθεν εκεί. Το φτερούγισμα που ένιωθα όταν η μητέρα μου μ' άφηγε μόνη μου με την νταντά, την Κάρσον, που μύριζε υγρασία και καθόταν μονίμως στη λάθος καρέκλα. Το πώς οι μεγάλοι μου έλεγαν πάντα ότι περνούσα καλά και δεν υπήρχε τρόπος να τους εξηγήσω ότι όχι. Κι ακόμα και οι στιγμές ευτυχίας ακολουθούνταν από κάποια απογοήτευση – το γέλιο του πατέρα μου, κι έπειτα ο αγώνας μου να συμβαδίσω μαζί του καθώς προπορευόταν με τις μεγάλες του δρασκελιές, αφήνοντάς με όλο και πιο πίσω. Τα χέρια της μητέρας μου στο καυτό από τον πυρετό μέτωπό μου, και μετά η απεγνωσμένη μοναχικότητα του βουτηγμένου στην αρωστία δωματίου μου, η μητέρα μου εξαφανισμένη στο υπόλοιπο σπίτι, να μιλάει στο τηλέφωνο με μια φωνή που δεν αναγνώριζα. Ένας δίσκος με κρακεράκια Ritz, κοτόσουπα με φιδέ που είχε κρουώσει, κλωστές ψαχνού να σκάνε στη λεπτή κρούστα του λίπους. Μια φωτοβόλα κενότητα που μου έδινε την αίσθηση, ακόμα και όταν ήμουν παιδί, του θανάτου.

Δεν αναρωτιόμουν πώς περνούσε τις μέρες της η μητέρα μου. Πώς πρέπει να καθόταν στην άδεια κουζίνα, με την επιφάνεια του τραπεζιού ν' αναδίνει τη μυρωδιά της οικιακής σήψης απ' το σφουγγάρι του νεροχύτη, περιμένοντας το κροτάλισμα της επιστροφής μου απ' το σχολείο, περιμένοντας την επιστροφή του πατέρα μου στο σπίτι.

Του πατέρα μου, που τη φιλούσε με μια άβολη για όλους μας τυπικότητα, που άφηνε μπουκάλια μπίρας στα σκαλιά, ιδανική παγίδα για σφήκες, και χτυπούσε κάθε πρωί το γυμνό στέρνο του για να κρατάει τα πνευμόνια του γερά. Ήταν σφιχτά γαντζωμένος από τη βάνουση πραγματικότητα του κορμιού του – οι κάλτσες του με την πλέξη λάστιχο ξεχώριζαν στο πάνω μέρος των παπουτσιών του, διάστικτες από τις κολλιτσιίδες των ξυσμάτων του κεδρόξυλου που συνήθιζε να βάζει στα συρτάρια των εσωρούχων του. Γ' αστεία που έκανε τσεκάροντας το είδωλό του στο καπό του αυτοκινήτου. Προσπαθούσα να αλιεύω πράγματα για να του τα λέω, χτενίζοντας τις μέρες μου για κάτι που θα προκαλούσε μια αχτίδα ενδιαφέροντος. Ποτέ μου δεν είχα σκεφτεί, ποτέ ωστόσο ενηλικιώθηκα, ότι ήταν παράξενο να ξέρω τόσο πολλά γι' αυτόν τη στιγμή που εκείνος ήξερε τόσο λίγα για μένα. Να ξέρω ότι λάτρευε τον Λεονάρντο ντα Βίντσι επειδή εφηύρε την ηλιακή ενέργεια και γεννήθηκε φτωχός. Ότι μπορούσε να προσδιορίσει τη μάρκα οποιουδήποτε αυτοκινήτου από τον ήχο και μόνο του κινητήρα του και θεωρούσε ότι όλοι θα έπρεπε να γνωρίζουν τα ονόματα των δέντρων. Χάρηκε όταν συμφώνησα στο ότι οι σπουδές διοίκησης επιχειρήσεων ήταν απλώς μια απάτη και συγκατένευσα όταν χαρακτήρισε προδοτή κάποιον έφηβο στην πόλη που είχε ζωγραφίσει στο αμάξι του σύμβολα της ειρήνης. Κάποτε είχε αναφέρει ότι θα έπρεπε να κάνω μαθήματα κλασικής κιθάρας, αν και δεν τον είχα δει ποτέ ν' ακούει κανενός άλλου είδους μουσική εκτός απ' αυτήν που έπαιζαν εκείνες οι θεατρικές καουμπόικες μπάντες, χτυπώντας τις σμαραγδί μυτερές μπότες τους στον ρυθμό και τραγουδώντας για κίτρινα τριαντάφυλλα. Ο πατέρας μου πίστευε ότι το ύψος του ήταν το μοναδικό εμπόδιό του στην κατάρκτηση της επιτυχίας.

«Και ο Ρόμπερτ Μίτσαμ είναι κοντός», μου είχε πει κάποτε. «Τον αναγκάζουν να στέκεται πάνω σε καφάσια για πορτοκάλια».

Αμέσως μόλις το μάτι μου έπιασε τα κορίτσια ν' ανοίγουν δρόμο στο πάρκο, η προσοχή μου έμεινε επικεντρωμένη πάνω τους. Το κορίτσι με τα μαύρα μαλλιά και οι ακόλουθοί της, το γέλιο τους επίπληξη στη μοναχικότητά μου. Περίμενα κάτι χωρίς να ξέρω τι. Κι έπειτα συνέβη. Γρήγορα, αλλά το είδα: η μαυρομάλλα τράβηξε προς τα κάτω το ντεκολτέ του φουστανιού της, για μια μονάχα στιγμή, αποκαλύπτοντας την κόκκινη θηλή του γυμνού στήθους της. Καταμεσής ενός πάρκου γεμάτου κόσμο. Πριν καλά καλά προλάβω να πιστέψω στα μάτια μου, το κορίτσι ξανατράβηξε προς τα πάνω το ντεκολτέ του φορέματος. Γελούσαν κι οι τρεις τους, πρόστυχα κι αμέριμνα· και καμία δεν κοίταξε, έστω και φευγαλέα, για να δει ποιος θα μπορούσε να παρακολουθεί.

Τα κορίτσια μπήκαν στην αλέα δίπλα στο εστιατόριο, λίγο πιο πέρα από την ψησταριά. Εξασκημένες και άνετες. Δεν απέστρεψα το βλέμμα. Η μεγαλύτερη σήκωσε το καπάκι ενός από τους κάδους απορριμμάτων. Η κοκκινομάλλα έσκυψε, και αυτή με τα μαύρα μαλλιά χρησιμοποίησε το γόνατό της σαν σκαλί για να ανέβει ως το χείλος του κάδου. Κοίταξε μέσα, ψάχνοντας για κάτι, μου ήταν αδύνατον όμως να φανταστώ τι. Σηκώθηκα για να πετάξω τις χαρτοπετσέτες μου και στάθηκα δίπλα στο καλάθι των αχρήστων, παρακολουθώντας. Η μαυρομάλλα έβγαζε πράγματα από τον κάδο και τα έδινε στις άλλες: μια σακούλα με ψωμί, ακόμα συσκευασμένο, ένα λάχανο με αναιμική εμφάνιση, που το μύρισαν και το ξαναπέταξαν μέσα. Η διαδικασία φαινόταν καθιερωμένη –

θα τα έτρωγαν στ' αλήθεια αυτά τα πράγματα; Όταν η μαυρομάλλα αναδύθηκε για τελευταία φορά από τον κάδο, περνώντας τα πόδια της πάνω απ' το χείλος και πηδώντας στο έδαφος, κρατούσε κάτι στα χέρια της. Ήταν κάτι με παράξενο σχήμα, στο χρώμα του δέρματός μου, και, όσο πιο διακριτικά μπορούσα, πλησίασα προς τα εκεί για να δω καλύτερα.

Όταν συνειδητοποίησα ότι επρόκειτο για ένα ωμό κοτόπουλο, συσκευασμένο μέσα σε πλαστικό, πρέπει να κοιτάξα πιο έντονα, γιατί η μαυρομάλλα γύρισε το κεφάλι κι έπιασε το βλέμμα μου. Μου χαμογέλασε, προξενώντας καθίζηση στο στομάχι μου. Κάτι άφατο φάνηκε να διαμειβεται ανάμεσά μας, μια ανεπαίσθητη αναδιάταξη του αέρα. Ο ειλικρινής, καθόλου απολογητικός τρόπος με τον οποίο κράτησε το βλέμμα μου δέσμιο του δικού της. Αλλά επέστρεψε πάραυτα σε στάση επιφυλακής όταν η πόρτα του εστιατορίου βρόντηξε ανοίγοντας απότομα. Από μέσα βγήκε ένας ψωμωμένος άντρας, ωρούμενος. Διώχοντάς τες σαν να 'ταν σκυλιά. Τα κορίτσια άρπαξαν τη σακούλα με το ψωμί και το κοτόπουλο κι έφυγαν τρέχοντας. Ο μαγαζάτορας έμεινε για μια στιγμή να τις κοιτάξει. Σκουπίζοντας τα μεγάλα χέρια του στην ποδιά του, με το στήθος του ν' ανεβοκατεβαίνει με δυσκολία.

Τα κορίτσια είχαν ήδη διανύσει ένα ολόκληρο τετράγωνο, με τα μαλλιά τους ν' ανεμίζουν πίσω τους σαν σημαίες, όταν ένα μαύρο σχολικό λεωφορείο πέρασε από δίπλα τους κόβοντας ταχύτητα κι οι τρεις τους πήδηξαν στα σκαλιά κι εξαφανίστηκαν στο εσωτερικό του.

Η θωριά τους· η φρικιαστικά εμβρυϊκή εικόνα του ωμού κοτόπουλου, το κεράσι της ρώγας του κοριτσιού. Ήταν όλα τόσο κραυγαλέα, κι ίσως γι' αυτό να εξακολουθούσα να τα σκέ-

φτομαι. Μου ήταν αδύνατον να βγάλω νόημα. Γιατί αυτά τα κορίτσια έψαχναν φαγητό στα σκουπίδια; Ποιος οδηγούσε το σχολικό, και τι είδους άνθρωπος θα έβαφε ένα σχολικό λεωφορείο μαύρο; Είχα δει ότι ήταν αγαπημένα τα κορίτσια, ότι υπήρχε ανάμεσά τους κάτι που παρέπεμπε σε οικογενειακούς δεσμούς – ήταν σίγουρες για το τι αποτελούσαν μαζί. Η ατελείωτη νύχτα που απλωνόταν εμπρός μου, η μητέρα μου που είχε βγει με τη Σαλ – αίφνης μου φαίνονταν αβάσταχτα.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τη Σούζαν – τα μαύρα μαλλιά της να τη σημαδεύουν, ακόμα κι από μακριά, ως διαφορετική, το χαμόγελο που μου είχε απευθύνει ευθύ και διερευνητικό. Δεν μπορούσα να την εξηγήσω στον εαυτό μου αυτή την ακαταμάχητη έλξη που ένιωσα κοιτάζοντάς τη. Φαινόταν τόσο παράξενη και άγρια όσο κι εκείνα τα λουλούδια που ανθίζουν σε μια ανατριχιαστική έκρηξη χρώματος μια φορά στα πέντε χρόνια, με τα κραυγαλέα, αγκαθωτά θέλγητρά τους να είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα με την ομορφιά. Και τι είχε δει σε μένα εκείνο το κορίτσι όταν με κοίταξε;

Πήγα στην τουαλέτα του εστιατορίου. *Μη σταματάς να το γλεντάς*, γραμμένο με μαρκαδόρο. *Η Τες Πάιλ κάνει πίπες!* Τα συνοδευτικά σκίτσα είχαν διαγραφεί. Όλα τα ανόητα, κρυπτογραφημένα αποτυπώματα ανθρώπων που είχαν αποδεχτεί παραιτημένοι την καθήλωσή τους σ' έναν τόπο, παραγκωνισμένοι από μία απαθή τάξη πραγμάτων. Ανθρώπων οι οποίοι ήθελαν να διαμαρτυρηθούν, να κάνουν τη μικρή επανάστασή τους. Και το πιο θλιβερό: *Γάμησέ τα* γραμμένο με μολύβι.

Πλένοντας τα χέρια μου και στεγνώνοντάς τα με μια άκαμπτη χάρτινη πετσέτα, μελέτησα το είδωλό μου στον καθρέφτη πάνω απ' τον νιπτήρα. Για μια στιγμή, προσπάθησα να δω

τον εαυτό μου με τα μάτια εκείνου του μαυρομάλλικου κοριτσιού ή ακόμα και μ' αυτά του αγοριού με το καουμπόικο καπέλο, αναζητώντας στα χαρακτηριστικά μου κάποια μυστική, υποδερμική δόνηση. Η προσπάθεια ήταν εμφανής στο πρόσωπό μου, και ντράπηκα. Καθόλου αξιοπερίεργο που το αγόρι είχε αηδιάσει: Πρέπει να είχε διακρίνει τη λαχτάρα μου. Πρέπει να είχε δει την απροκάλυπτη ανάγκη στο πρόσωπό μου, σαν άδειο πιάτο ορφανού. Αυτή ήταν η διαφορά ανάμεσα σ' εμένα και στο κορίτσι με τα μαύρα μαλλιά: το δικό της πρόσωπο απαντούσε σε όλες του τις ερωτήσεις.

Δεν ήθελα να ξέρω αυτά τα πράγματα για μένα. Έριξα νερό στο πρόσωπό μου, κρύο νερό, όπως μου είχε πει κάποτε η Κόνι να κάνω. «Το κρύο νερό σφίγγει τους πόρους», κι ίσως να αλήθευε: αισθάνθηκα το δέρμα μου να τσιτώνει, το νερό να τρέχει στο πρόσωπο και στον λαιμό μου. Με πόση απόγνωση πιστεύαμε, η Κόνι κι εγώ, ότι αν τηρούσαμε αυτά τα τελετουργικά –αν πλέναμε το πρόσωπό μας με κρύο νερό, αν κάθε βράδυ, μέσα σε μια φρενίτιδα στατικού ηλεκτρισμού, βουρτσίζαμε τα μαλλιά μας με βούρτσα από τριχες αγριόχοιρου– η εξίσωση θα λυνόταν από μόνη της και μια καινούργια ζωή θα απλωνόταν εμπρός μας.

*Γ*κλιν γκλον έκανε ο κουλοχέρης στο γκαράζ του σπιτιού της Κόνι, σαν καρτούν, λούζοντας τα χαρακτηριστικά του Πίτερ με τη ροδαλή λάμψη του. Ήταν δεκαοχτώ, ο μεγάλος αδελφός της κολλητής μου, και οι βραχιόνες του είχαν το χρώμα του φρυγανισμένου ψωμιού. Ο φίλος του ο Χένρι στεκόταν δίπλα του. Η Κόνι είχε αποφασίσει ότι ήταν καψούρα με τον Χένρι, κι έτσι το βράδυ της Παρασκευής μας θα ήταν αφιερωμένο στο κούρνιασμα πάνω στον πάγκο της άρσης βαρών, με την πορτοκαλί μοτοσυκλέτα του Χένρι παρακαρισμένη δίπλα μας σαν βραβευμένο πόνι. Θα παρακολουθούσαμε τ' αγόρια να παίζουν κουλοχέρη πίνοντας τη φτηνιάρική μπίρα που ο πατέρας της Κόνι φυλούσε στο ψυγείο του γκαράζ. Αργότερα θα πυροβολούσαν μ' ένα αεροβόλο τα άδεια μπουκάλια, πανηγυρίζοντας σε κάθε γυάλινη έκρηξη.

Ήξερα ότι εκείνο το βράδυ θα έβλεπα τον Πίτερ, κι έτσι είχα φορέσει μια μπλούζα με κέντημα κι είχα κοκαλώσει τα μαλλιά μου στη λακ. Επίσης, είχα πασιτώσει ένα σπυράκι στο πιγούνι μου με μπεζ, παχύ σαν στόκο μείκ απ Merle Norman, η μπογιά όμως είχε μαζευτεί στην περιφέρεια του σπυριού κάνοντάς το να ξεχωρίζει ακόμα περισσότερο. Όσο τα μαλ-

λιά μου έμεναν στη θέση τους, δεν ήμουν κι άσχημη, ή έτσι τουλάχιστον νόμιζα, και τράβηξα όσο μπορούσα την μπλούζα μου προς τα κάτω για να δείξω το πάνω μέρος του μικρού στήθους μου, τεχνητά ανασηκωμένου από το σουτιέν μου. Αυτή η αίσθηση της έκθεσης μου έδινε μια αγχωμένη ικανοποίηση που μ' έκανε να ισιώνω την πλάτη μου, κρατώντας το κεφάλι μου πάνω στον λαιμό μου σαν αυγό σε αυγοθήκη. Προσπαθώντας να μοιάσω στο μαυρομάλλικο κορίτσι του πάγκου, να μιμηθώ τα δίχτυα που με τόση άνεση έριχνε παντού τριγύρω το πρόσωπό της. Η Κόνι στένεψε τα μάτια της όταν με είδε κι ένας μυς στη γωνιά των χειλιών της συσπάστηκε, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Πίτερ μού είχε μιλήσει για πρώτη φορά πριν από δύο μόλις εβδομάδες. Εκείνη τη μέρα περίμενα την Κόνι κάτω, στην κουζίνα. Το δωμάτιό της ήταν πολύ μικρότερο απ' το δικό μου, το σπίτι της πιο άβολο, αλλά περνούσαμε τον περισσότερο χρόνο μας εκεί. Σε μια αποτυχημένη προσπάθεια να μιμηθεί το περιβόητο «γυναικείο χέρι» στη διακόσμηση, ο πατέρας της Κόνι είχε φτιάξει το σπίτι σε ναυτικό ύφος. Ένιωθα άσχημα για τον πατέρα της: για τη νυχτερινή δουλειά του σ' ένα εργοστάσιο γαλακτοκομικών, τα αρθριτικά χέρια του που έσφιγγε και ξεσφιγγε νευρικά. Η μητέρα της Κόνι έμενε κάπου στο Νέο Μεξικό, κοντά σε μια θερμή πηγή, είχε δίδυμα αγόρια και μια άλλη ζωή, για την οποία δε μιλούσε ποτέ κανείς. Κάποτε είχε στείλει στην Κόνι για τα Χριστούγεννα ένα σπασμένο ρουζ κι ένα πουλόβερ Fair Isle, τόσο μικρό που καμιά απ' τις δυο μας δεν είχε καταφέρει να χωρέσει το κεφάλι της στη λαιμόκοψη.

«Ωραία χρώματα έχει», είχα πει, με ελπίδα.

Η Κόνι είχε περιοριστεί ν' ανασηκώσει τους ώμους. «Σκύλα είναι».

Ο Πίτερ όρμησε στην κουζίνα, πέταξε ένα βιβλίο στο τραπέζι. Με χαιρέτησε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού, ήπια, όπως ήταν ο τρόπος του, κι άρχισε να φτιάχνει ένα σάντουιτς – βγάζοντας φέτες άσπρου ψωμιού απ' το ψυγείο, ένα βάζο με μουστάρδα σε φωσφορίζον κίτρινο.

«Πού είναι η πριγκίπισσα;» είπε. Το στόμα του ήταν ένα σκασμένο, βίαιο ροζ. Μ' ένα λεπτό λούστρο, υπέθετα, από ρετσίνι μαριχουάνας.

«Παίρνει το μπουφάν της».

«Α». Ο Πίτερ κοπάνησε τη μια φέτα ψωμιού πάνω στην άλλη κι έκοψε μια δαγκωνιά. Με κοίταζε όσο μασούσε.

«Στις ομορφιές σου είσαι τελευταία, Μπρίντ», είπε κι έπειτα κατάπιε με δύναμη. Η αποτίμησή του με αποσυντόνισε τόσο πολύ που για μια στιγμή μού φάνηκε ότι το είχα φανταστεί. Και τι υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνω τώρα; Ν' απαντήσω; Είχα ήδη απομνημονεύσει το σχόλιό του.

Ο Πίτερ γύρισε ακούγοντας θόρυβο στην εξώπορτα, κοίταξε την κοπέλα με το τζιν μπουφάν, το περιγράμματά της θολό πίσω απ' τη σήτα. Η Πάμελα, το κορίτσι του. Ήταν αυτοκόλλητοι οι δυο τους, διαπερατοί ο ένας από τον άλλο· ντύνονταν με παρόμοια ρούχα, διάβαζαν σιωπηλά την ίδια εφημερίδα δίνοντάς τη ο ένας στον άλλο καθισμένοι στον καναπέ ή παρακολουθούσαν στην τηλεόραση κάποιο επεισόδιο της σειράς *Κωδικό Όνομα U.N.C.L.E.* Τραβώντας τα χνούδια ο ένας από τα ρούχα του άλλου σαν να τα τραβούσαν από τον εαυτό τους. Είχα δει την Πάμελα στο λύκειο εκείνες τις φορές που περνούσα με το ποδήλατό μου από το καστανόφαιο κτίριο. Τα τετράγωνα της μισοξεραμένης χλόης, τα χαμηλά, φαρδιά σκαλιά όπου άραζαν τα μεγαλύτερα κορίτσια με τις

κοντομάνικες μερσεριζέ μπλούζες τους, κρατημένα από τα μικρά δάχτυλά τους, να ψάχνουν ψηλαφητά για τα πακέτα με τα Kent. Η οσμή του θανάτου ανάμεσά τους, οι γκόμονοι χαμένοι σε υγρές ζούγκλες. Ήταν σαν ενήλικες, ακόμα και στον τρόπο που τίναζαν τη στάχτη των τσιγάρων τους, με βαρυστημένα τσακίσματα των καρπών τους.

«Έι, Ίβι», είπε η Πάμελα.

Για μερικές, ήταν εύκολο να είναι καλές. Να θυμούνται τ' όνομά σου. Η Πάμελα ήταν όμορφη, γεγονός, κι ένιωθα γι' αυτήν την υπόγεια έλξη που ένιωθαν όλοι για την ομορφιά. Τα μανίκια του τζιν μπουφάν της συνωθούνταν δημιουργώντας όγκο στους αγκώνες της, τα μάτια της ήταν σαν μαστουρωμένα από το αϊλάινερ. Τα πόδια της ήταν ηλιοκαμένα και γυμνά. Τα δικά μου ήταν διάστικτα από τα τοιμήματα των κουνουπιών που πείραζα ώσπου να γίνουν ανοιχτές πληγές, οι γάμπες μου γραμμοσκιασμένες από ανοιχτόχρωμες τρίχες.

«Μωρό», είπε ο Πίτερ με το στόμα γεμάτο κι έγειρε για να της κάνει μια αγκαλιά, βυθίζοντας το πρόσωπο στον λαιμό της. Η Πάμελα τσίριξε και τον έσπρωξε μακριά. Όταν γελούσε, το στραβόδοντό της άστραφτε.

«Μην ξεράσω», ψιθύρισε η Κόνι μπαίνοντας στο δωμάτιο. Εγώ όμως δεν είπα τίποτα, προσπαθώντας να φανταστώ πώς θα ήταν: να νιώθεις τόσο οικεία με κάποιον που να είστε σχεδόν ο ίδιος άνθρωπος.

Ήμασταν επάνω, αργότερα, καπνίζοντας το χόρτο που είχε κλέψει η Κόνι από τον Πίτερ. Βουλώνοντας τη χαραμάδα της πόρτας με τον όγκο μιας στριμμένης πετσέτας. Η Κόνι έπρεπε να κλείνει διαρκώς με τα δάχτυλά της το στραβοκολλημένο χαρτί του μπάφου, τον οποίο καπνίζαμε με άκρα σοβα-

ρότητα, μέσα σε μια σιωπή θερμοκηπίου. Από το παράθυρο, μπορούσα να δω το αμάξι του Πίτερ παρκαρισμένο στραβά, λες και είχε αναγκαστεί να το εγκαταλείψει υπό μεγάλη πίεση. Ανέκαθεν είχα επίγνωση του Πίτερ, μου άρεσε όπως μου άρεσαν σ' εκείνη την ηλικία όλα τα μεγαλύτερα αγόρια, με την ύπαρξή τους και μόνο να απαιτεί την προσοχή μου. Ξάφνου όμως τα συναισθήματά μου είχαν μεγιστοποιηθεί και αποκτήσει την αίσθηση του επείγοντος, τόσο μεγαλοποιημένα και αναπόφευκτα όσο μοιάζουν να είναι τα συμβάντα στα όνειρα. Μπούκωνα τον εαυτό μου με τις ασήμαντες λεπτομέρειές του, τις μπλούζες που φορούσε εναλλάξ, το τρυφερό δέρμα εκεί που ο αυχέννας του εξαφανιζόταν μέσα στο ρούχο. Τα κυματιστά κόρνα των Paul Revere and the Raiders ν' ακούγονται από το δωμάτιό του, το πώς μερικές φορές κυκλοφορούσε στο σπίτι τρεκλίζοντας, μ' εκείνο τον αέρα της υπερήφανης, απροκάλυπτης μυστικότητας, ειδικά φορεμένο για να μου δώσει να καταλάβω ότι είχε πάρει άσιντ. Γεμίζοντας και ξαναγεμίζοντας ένα ποτήρι νερό στην κουζίνα με εξωφρενική επιμέλεια.

Είχα πάει στο δωμάτιο του Πίτερ όσο η Κόνι έκανε ντους. Ο χώρος έζεχνε από κάτι που αργότερα θα αναγνώριζα ως ανανισμό, μια υγρή έκσταση στον αέρα. Όλα του τα υπάρχοντα διαποτίζονταν από μυστηριακή σπουδαιότητα: Το χαμηλό φουτόν στρώμα του, ένα πλαστικό σακουλάκι γεμάτο γκριζωπή φούντα δίπλα στο μαξιλάρι του. Εγχειρίδια για εκπαιδευόμενους μηχανικούς. Το ποτήρι στο πάτωμα, λιγδιασμένο με δακτυλικά αποτυπώματα, ήταν μισογεμάτο με νερό που έμοιαζε μπαγιάτικο, και υπήρχε μια γραμμή από λεία ποταμίσια βότσαλα πάνω στη σιφονιέρα του. Ένα φτηνό χάλκινο βραχιόλι που τον έβλεπα να φοράει τότε τότε. Ρούφηξα τα πάντα σαν να μπορούσα να αποκωδικοποιήσω το ιδιωτι-

κό νόημα του κάθε αντικειμένου, να ενώσω το παζλ της εσωτερικής αρχιτεκτονικής της ζωής του.

Τόσο πολλή επιθυμία, σ' εκείνη την ηλικία, ήταν ηθελημένη πράξη. Η υπερβολικά σκληρή προσπάθεια να μαλακώσεις τις απότομες, απογοητευτικές γωνίες των αγοριών σ' ένα σχήμα που θα μπορούσαν ν' αγαπήσουν οι πάντες. Μεταξύ μας εκφράζαμε την απεγνωσμένη ανάγκη μας γι' αυτούς μιλώντας με παπαγαλισμένες και οικείες λέξεις, σαν να διαβάζαμε ατάκες από θεατρικό. Αργότερα θα καταλάβαινα το εξής: πόσο απρόσωπος και τυφλός ήταν ο έρωτάς μας, πώς χτυπιόταν ακυβέρνητος στο σύμπαν, αναζητώντας τον ξενιστή που θα έδινε μορφή στους μύχιους πόθους μας.

Όταν ήμουν μικρή, είχα δει κάτι περιοδικά του πατέρα μου στο συρτάρι του μπάνιου, με τις σελίδες φουσκωμένες από την υγρασία. Μέσα τους συνωθούνταν νέες γυναίκες. Δίχτυ τεντωμένο πάνω στον καβάλο τους, το θολό σαν γάζα φως που έκανε το δέρμα τους να λάμπει ωχρό. Το αγαπημένο μου απ' αυτά τα κορίτσια είχε μία καρό κορδέλα δεμένη φιόγκο στον λαιμό της. Ήταν τόσο παράξενο και ερεθιστικό το γεγονός ότι κάποια μπορούσε να είναι ολόγυμνη αλλά να φοράει κορδέλα στον λαιμό. Αυτό το απειροελάχιστο κομμάτι υφάσματος προσέδιδε επισημότητα στη γύμνια.

Επισκεπτόμουν το συγκεκριμένο περιοδικό με συχνότητα μεταμελημένης αμαρτωλής, ξαναβάζοντάς το κάθε φορά πολύ προσεκτικά στη θέση του. Κλειδώνοντας την πόρτα του μπάνιου με ξέπνοη, αρρωστημένη ευχαρίστηση που γρήγορα μορφοποιούνταν σε τρίψιμο του καβάλου μου πάνω στα ρέλια των χαλιών, στο ραμμένο κορδόνι στην άκρη του στρώματός μου. Στην πλάτη ενός καναπέ. Δεν ξέρω καν πώς λειτουργού-

σε. Το ότι κρατώντας την τρεμάμενη εικόνα του κοριτσιού στο μυαλό μου μπορούσα να οικοδομήσω την αίσθηση, ένα τείχος ηδονής που ορθωνόταν ώσπου να γίνει ψυχαναγκασμός, η ανάγκη να νιώσω έτσι ξανά και ξανά. Φαινόταν παράξενο που φανταζόμουν ένα κορίτσι κι όχι ένα αγόρι. Κι αυτό το συναίσθημα μπορούσε να αναζωπυρωθεί από άλλες παραδοξότητες: Μια ακουαρέλα στο βιβλίο των παραμυθιών μου που απεικόνιζε ένα κορίτσι παγιδευμένο στον ιστό μιας αράχνης. Τα πρισματικά μάτια διαβολικών πλασμάτων να το παρακολουθούν. Την ανάμνηση του πατέρα μου να χουφτώνει τον πισινό μιας γειτόνισσας με το χέρι του χωμένο στο υγρό μαγιά της.

Είχα κάνει διάφορα στο παρελθόν – όχι ακριβώς σεξ, αλλά σχεδόν. Τα μουγγά χουφτώματα στις αίθουσες των σχολικών χορών. Η υπερθερμασμένη ασφυξία κάποιου γονικού καναπέ, το πίσω μέρος των γονάτων μου ιδρωμένο. Ο Άλεξ Πρόσνερ να τρυπώνει το χέρι του στο σορτσάκι μου, κατεβαίνοντας όλο και περισσότερο με τον διερευνητικό, αποστασιοποιημένο τρόπο του, παίζοντάς τον στα γρήγορα όταν άκουγε βήματα να πλησιάζουν. Τίποτα απ' αυτά –τα φιλιά, το αρπακτικό χέρι μέσα στο κιλοτάκι μου, η ωμή νευρικήτητα ενός πέους στη χούφτα μου– δε φαινόταν να σχετίζεται με τον οποιονδήποτε τρόπο μ' αυτό που έκανα μόνη μου, τη διάχυση της έντασης, την κλιμάκωσή της, σαν να ανεβαίνεις σκαλιά. Φανταζόμουν τον Πίτερ σχεδόν ως διορθωτική κίνηση στις ίδιες μου τις επιθυμίες, η ψυχαναγκαστική φύση των οποίων μερικές φορές με τρόμαζε.

Ήμουν ξαπλωμένη στο λεπτό υφαντό κάλυμμα που σκέπαζε το κρεβάτι της Κόνι, η οποία είχε πάθει ένα άσχημο ηλιακό

έγκαυμα. Την παρακολουθούσα να βγάζει τρίβοντας θαμπό δέρμα από τον ώμο της και να το ρολάρει σε μικροσκοπικά, γκριζα μαπαλάκια. Η ανεπαίσθητη απέχθειά μου κατασιγαζόταν από τη σκέψη του Πίτερ, που ζούσε στο ίδιο σπίτι με την Κόνι, που ανέπνεε τον ίδιο αέρα. Που έτρωγε από τα ίδια μαχαιροπίρουνα. Οι δυο τους ήταν δεμένοι με ουσιαστικό τρόπο, σαν έμβια όντα από διαφορετικό είδος που είχαν μεγαλώσει στο ίδιο εργαστήριο.

Από κάτω, άκουσα το τριπαρισμένο γέλιο της Πάμελα.

«Όταν πιάσω γκόμενο, θα τον αναγκάζω να με βγάζει έξω για φαγητό», είπε επιτακτικά η Κόνι. «Δεν τη νοιάζει καν που ο Πίτερ την κουβαλάει εδώ για να την πηδήξει».

Ο Πίτερ δε φορούσε ποτέ εσώρουχα, είχε παραπονεθεί η Κόνι, κι αυτή η πληροφορία είχε μεγεθυνθεί στο μυαλό μου, προκαλώντας μου ναυτία με έναν κάθε άλλο παρά δυσάρεστο τρόπο. Το νυσταλέο τσαλάκωμα των ματιών του από τη μόνιμη μαστούρα. Μπροστά του, η Κόνι ωχριούσε: στην πραγματικότητα, δεν πίστευα ότι η φίλια θα μπορούσε να είναι αυτοσκοπός και όχι απλώς το δευτερεύουσας σπουδαιότητας σκηνικό στο μελόδραμα με θέμα τα αγόρια που ήταν πιθανό να σε αγαπήσουν ή να μη σε αγαπήσουν.

Η Κόνι στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη και προσπαθούσε να λικνιστεί στον ρυθμό ενός από τα τρυφερά, λυπητερά σαρανταπεντάρια που ακούγαμε με κατά συρροή φανατισμό. Τραγούδια που υπερθέρμαιναν τη δίκαιη θλίψη μου, την κατασκευασμένη ευθυγράμμισή μου με την τραγική φύση του κόσμου. Πόσο μου άρεσε να βασανίζω έτσι τον εαυτό μου, υποδαυλίζοντας τα συναισθήματά μου ώσπου να γίνονται αβάσταχτα. Ήθελα όλη η ζωή να έχει αυτή την αίσθηση της φρενιτιδας, να είναι γεμάτη απ' αυτή τη συμπίεσμένη, μεστή σπουδαιότητα, έτσι που ακόμα και τα χρώματα και ο

καιρός και οι γεύσεις να έχουν την ίδια πυκνότητα, την ίδια αίσθηση του κατεπείγοντος. Αυτό υπόσχονταν τα τραγούδια, αυτό έβγαζαν από μέσα μου.

Ένα συγκεκριμένο τραγούδι φαινόταν να δονείται από μια πολύ ιδιωτική ηχώ, σαν να 'ταν γραμμένο για μένα. Οι απλοί στίχοι για μια γυναίκα, για το σχήμα της πλάτης της όταν τη γυρίζει για τελευταία φορά σ' έναν άντρα. Οι στάχτες του τσιγάρου της που αφήνει στο κρεβάτι. Το τραγούδι έπαιξε μία φορά, και η Κόνι πήγε να γυρίσει τον δίσκο από την άλλη πλευρά.

«Ξαναβάλ' το», είπα. Προσπάθησα να φανταστώ τον εαυτό μου με τον τρόπο που ο τραγουδιστής έβλεπε τη γυναίκα: η ταλάντωση του ασημένιου βραχιολιού της, με τη χροιά του οξειδωμένου πράσινου, τα λυτά μαλλιά της. Αλλά απλώς ένιωσα ανόητη όταν άνοιξα τα μάτια και είδα την Κόνι στον καθρέφτη να ξεχωρίζει με μια παραμάνα τις βλεφαρίδες της, με το σορτσάκι της σφηνωμένο στον πισινό της. Δεν ήταν το ίδιο να προσέχεις διάφορα στον εαυτό σου. Μόνο συγκεκριμένα κορίτσια προκαλούσαν αυτού του είδους την προσοχή. Όπως το κορίτσι που είχα δει στο πάρκο. Ή η Πάμελα με τις άλλες στα σκαλιά του λυκείου, εν αναμονή του ράθιμου εκνευρισμού των σταματημένων μπροστά στο σχολείο αυτοκινήτων των αγοριών τους, του σινιάλου που θα τις έκανε να πεταχτούν πάνω. Να τινάξουν τη σκόνη απ' το κάθισμά τους και να εκτοξευτούν στο πλήρες ηλιόφως, γνέφοντας αντίο σ' αυτές που άφηναν πίσω.

Σύντομα έπειτα από εκείνη την ημέρα, είχα πάει στο δωμάτιο του Πίτερ την ώρα που η Κόνι κοιμόταν. Το σχόλιο που μου είχε απευθύνει στην κουζίνα μού είχε δώσει την αίσθηση

πρόσκλησης με χρονικό περιορισμό. Αλλά έπρεπε να εξιλεωθώ πριν μπορέσω να ξεγλιστρήσω. Η Κόνι κι εγώ είχαμε πει μπίρα πριν πάμε για ύπνο, με την πλάτη ακουμπισμένη στα μπαμπού πόδια των επίπλων της, φτυαρίζοντας με τα δάχτυλά μας τυρί κότατζ κατευθείαν απ' το κεσεδάκι. Ήπια πολύ περισσότερο από εκείνη. Ήθελα την εκκίνηση μιας δυναμικής, την επιβολή της δράσης. Δεν ήθελα να είμαι σαν την Κόνι, να μην αλλάζω ποτέ, να περιμένω κάτι να συμβεί, να τρώω ένα ολόκληρο κουτί κράκερ με σουσάμι κι ύστερα να κάνω δέκα εκτάσεις-ανατάσεις για να το κάψω. Η Κόνι βυθίστηκε σ' έναν βαθύ ύπνο, όλο συσπάσεις, αλλά εγώ έμεινα ξύπνια. Ν' αφουγκράζομαι για τα βήματα του Πίτερ στη σκάλα.

Επιτέλους μπήκε με θόρυβο στο δωμάτιό του, και περιμένα για ένα διάστημα που μου φάνηκε υπερβολικά μεγάλο πριν τον ακολουθήσω. Τρύπωσα στον διάδρομο σαν φάντασμα με πιτζάμα-σορτσάκι, το λείο πολυέστερ να θροίξει σ' αυτό το κατηφές μεσοδιάστημα που χωρίζει τις κοριτσιίστικες στολές προγκίπισσας από τα σέξι γυναικεία νυχτικά. Η σιωπή του σπιτιού ήταν ένα ζωντανό πλάσμα, καταπιεστικό και παρόν, που χρωμάτιζε ωστόσο τα πάντα με μια αλλότρια ελευθερία, γεμίζοντας τα δωμάτια σαν πυκνότερος αέρας.

Η μορφή του Πίτερ κάτω από τις κουβέρτες ακίνητη, τα όλο κόμπους, αντρικά πόδια του εκτεθειμένα. Άκουσα την αναπνοή του, γδαρμένη από τις παρενέργειες των όποιων ναρκωτικών είχε πάρει. Το δωμάτιό του φαινόταν να τον κρατάει αγκαλιά. Ίσως αυτό να είχε αρκέσει – να τον κοιτάζω να κοιμάται όπως θα έκανε ένας γονιός, απολαμβάνοντας το προνόμιο του να φαντάζεται τα γλυκά όνειρα του παιδιού του. Οι ανάσες του σαν κόμποι σε ροζάριο, η καθεμιά και μία ανακούφιση. Δεν ήθελα όμως να είναι αυτό όλο κι όλο.

Όταν πλησίασα, το πρόσωπό του αποσαφηνίστηκε, με τα

χαρακτηριστικά του να ολοκληρώνονται καθώς η όρασή μου προσαρμοζόταν στο σκοτάδι. Επέτρεψα στον εαυτό μου να τον κοιτάξει χωρίς ντροπή. Ο Πίτερ άνοιξε τα μάτια, αιφνιδιαστικά. Για κάποιο λόγο, δε φαινόταν ξαφνιασμένος από την παρουσία μου δίπλα στο κρεβάτι του. Με κοίταξε όσο ήπια θα κοίταζε κι ένα ποτήρι γάλα.

«Μπόνιτ», είπε, με τη φωνή του ακόμα σπασμένη από τον ύπνο, αλλά ανοιγόκλεισε τα μάτια κι η αίσθηση της παραίτησης στον τρόπο που άρθρωσε το όνομά μου μ' έκανε να νιώσω ότι με περιέμενε. Ότι ήξερε πως θα πήγαινα.

Αισθάνθηκα άβολα που έστεκα έτσι δίπλα του.

«Μπορείς να καθίσεις», μου είπε. Κουκούβισα δίπλα στο φουτόν κι έμεινα σκυμμένη εκεί, σαν ανόητη, νιώθοντας ήδη τους μυς των ποδιών μου να καίνε. Ο Πίτερ άπλωσε το χέρι για να με τραβήξει πάνω στο στρώμα και χαμογέλασα, αν και δεν ήμουν καν σίγουρη ότι μπορούσε να δει το πρόσωπό μου. Δε μιλούσε, το ίδιο κι εγώ. Το δωμάτιο φαινόταν παράξενο, έτσι ιδωμένο από το πάτωμα: ο επιβλητικός όγκος της σιφονιέρας, η φέτα της πόρτας. Δεν μπορούσα να φανταστώ την Κόνι στα δωμάτια πέρα από τούτο εδώ. Την Κόνι να μουρμουρίζει στον ύπνο της, όπως συχνά έκανε, ανακοινωνώντας μερικές φορές έναν αριθμό σαν μπερδεμένος παίκτης του μπίνγκο.

«Μπες κάτω από τα σκεπάσματα αν κρυώνεις», είπε, σηκώνοντάς τα για να μπορέσω να δω το χωρίς φανέλα στέρνο του, τη γυμνότητά του. Ξάπλωσα δίπλα του εν μέσω τελετουργικής σιωπής. Τόσο εύκολο ήταν λοιπόν – είχα εισέλθει σε μία πιθανότητα που ήταν ανέκαθεν εκεί.

Ύστερα απ' αυτό δε μίλησε, ούτε κι εγώ. Με τραβήξε κοντά του έτσι που η πλάτη μου να πιέζεται στο στέρνο του και να νιώθω το πουλί του να σηκώνεται στους μηρούς μου. Δεν

ήθελα να αναπνέω – είχα την αίσθηση ότι έτσι θα του φορτωνόμουν, ότι ακόμα και η ρυθμική κίνηση των πλευρών μου θα συνιστούσε γι' αυτόν ενόχληση. Έπαιρνα μικροσκοπικές αναπνοές από τη μύτη, νιώθοντας τη ζάλη να με τυλίγει. Η αφιά οσμή του στο σκοτάδι, οι κουβέρτες του, τα σεντόνια του – αυτό ήταν που είχε η Πάμελα διαρκώς, αυτή η αβίαστη κατοχή της παρουσίας του. Το μπράτσο του ήταν τυλιγμένο γύρω μου, ένα βάρος που δεν έπαυα ν' αναγνωρίζω ως το βάρος του μπράτσου ενός αγοριού. Ο Πίτερ φερόταν λες κι ετοιμαζόταν να κοιμηθεί, αναδευόταν κι άφηνε μικρούς αναστεναγμούς, χωρίς νόημα, αλλά ήταν αυτό ακριβώς που έδινε συνοχή στο όλο πράγμα. Έπρεπε να φέρεσαι σαν να μη συνέβαινε τίποτα το παράξενο. Όταν χάιδεψε τη ρώγα μου με το δάχτυλό του, έμεινα όσο πιο ακίνητη μπορούσα. Ένωθα τη σταθερή ανάσα του στον αυχένα μου. Το χέρι του να κάνει μια απρόσωπη αποτίμηση. Έστριψε τη ρώγα αναγκάζοντάς με να εισπνεύσω ηχηρά, και δίστασε για μια στιγμή αλλά συνέχισε. Με το πουλί του να τρίβεται στους γυμνούς μηρούς μου. Καταλάβαινα ότι θα αφηνόμουν να σπρωχτώ προς ό,τι κι αν ήταν αυτό που έμελλε να συμβεί. Ότι θ' ακολουθούσα, όπως κι αν πιλοτάριζε εκείνος τη νύχτα. Και δεν υπήρχε φόβος, μονάχα ένα συναίσθημα συγγενές της έξαψης, της θέασης από τις κούνιντες. Τι θα συνέβαινε στην Ίβι;

Όταν οι σανίδες του διαδρόμου έτριξαν, τα μάγια λύθηκαν. Ο Πίτερ τράβηξε το χέρι του, γύρισε απότομα ανάσκελα. Στυλώνοντας το βλέμμα στο ταβάνι έτσι που να μπορώ να δω τα μάτια του.

«Πρέπει να κοιμηθώ λίγο», είπε με φωνή επιμελώς κουρασμένη. Μια φωνή σαν γομολάστιχα, με την επίμονη νωθρότητά της σχεδιασμένη έτσι που να με κάνει να αναρωτηθώ αν είχε πράγματι συμβεί κάτι. Κι άργησα να σηκωθώ απ' το

κρεβάτι, λιγάκι εμβρόντητη καθώς ήμουν, αλλά και χαμένη επίσης μέσα σε μια παραζάλη εντυχίας για κείνο το μικρό ξεροκόμματο που μου είχε πετάξει.

Τ' αγόρια δεν εννοούσαν να τελειώσουν το παιχνίδι στον κυλοχέρη. Καθόμουν με την Κόνι στον πάγκο της άρσης βαρών, βράζοντας από επιβεβλημένη έλλειψη προσοχής, εξακολουθώντας να περιμένω από τον Πίτερ κάποια αναγνώριση των όσων είχαν συμβεί. Μια λάμψη στα μάτια, ένα βλέμμα με το φορτίο της κοινής μας ιστορίας. Ο Πίτερ όμως δε με κοίταζε. Το υγρό γκακαράζ μύριζε παγερό τσιμέντο και την μπόχα αντισκηνων που είχαν διπλωθεί όσο ήταν ακόμα υγρά. Το ημερολόγιο του βενζινάδικου στον τοίχο: μια γυναίκα μέσα σε μια μπανιέρα, με τα κοκαλωμένα μάτια και τα γυμνωμένα δόντια των ταριχευμένων ζώων. Ήμουν ευγνώμων για την απουσία της Πάμελα εκείνο το βράδυ. Είχαν τσακωθεί με τον Πίτερ, μου είχε πει η Κόνι. Ήθελα να ρωτήσω λεπτομέρειες, αλλά το ύφος της ενείχε μια προειδοποίηση – δεν επιτρεπόταν να ενδιαφέρομαι υπερβολικά πολύ.

«Δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε εσείς οι μικρές;» ρώτησε ο Χένρι. «Να βγείτε για παγωτό, ας πούμε;»

Η Κόνι τίναξε προσβεβλημένη τα μαλλιά της κι ύστερα σηκώθηκε να πάρει κι άλλες μπίρες. Ο Χένρι την κοίταξε να πλησιάζει διασκεδάζοντάς το.

«Δώσ' τες μου», τσίριξε η Κόνι όταν εκείνος πήρε δυο μπουκάλια και τα κράτησε μακριά της. Θυμάμαι ότι ήταν η πρώτη φορά που πρόσεξα πόσο κραυγαλέα ήταν η Κόνι, το πώς η φωνή της σκλήραινε από ανόητη επιθετικότητα. Η Κόνι με την γκρίνια και τους θεατρινισμούς της, το τραχύ γέλιο που ακουγόταν, και ήταν, προβαρισμένο. Μια απόστα-

ση άνοιξε ανάμεσά μας αμέσως μόλις άρχισα να παρατηρώ αυτά τα πράγματα, να σημειώνω τα ελαττώματά της όπως θα έκανε ένα αγόρι. Τώρα μετανιώνω για την έλλειψη γενναιοδωρίας που είχα επιδείξει. Λες κι αν έβαζα απόσταση ανάμεσά μας, θα κατάφερνα να θεραπεύσω τον εαυτό μου από την ίδια ασθένεια.

«Τι μου δίνεις για να σ' τις δώσω;» είπε ο Χένρι. «Τίποτα δεν είναι δωρεάν σ' αυτή τη ζωή, Κόνι».

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους κι ύστερα χίμηξε να του πάρει τις μπίρες. Ο Χένρι πίεσε τη συμπαγή μάζα του σώματός του στο δικό της, χαμογελώντας καθώς εκείνη πάλευε. Ο Πίτερ γύρισε τα μάτια του στο ταβάνι. Ούτε κι εκείνου του άρεσαν αυτά, τέτοιοι ανόητοι θεατρinισμοί. Ο Πίτερ είχε μεγαλύτερους φίλους που εξαφανίζονταν μέσα σε ζούγκλες λήθαργου, στις δίνες επικίνδυνα λασπωμένων ποταμών. Που γύριζαν σπίτι φλυαρώντας ασυνάρτητα, εθισμένοι σε μικροσκοπικά μαύρα τσιγάρα, με τις ντόπιες, επαρχιώτισσες φιλενάδες τους να τους ακολουθούν ζαρωμένες σαν μικρές νευρικές σκιές.

Προσπάθησα να διορθώσω τη στάση μου, να καθίσω πιο ίσια, να προσδώσω στο ύφος μου ενήλικη ανία. Να κάνω με τη δύναμη της θέλησής μου τον Πίτερ να με κοιτάξει. Διψούσα για τα κομμάτια του που ήμουν σίγουρη ότι η Πάμελα δεν μπορούσε να δει, τους νυγμούς της θλίψης που έβλεπα μερικές φορές στα μάτια του ή τη μυστική καλοσύνη που έδειχνε στην αδελφή του, όπως εκείνη τη χρονιά που μας πήγε στη λίμνη Άροουχεντ, τότε που η μητέρα τους είχε ξεχάσει εντελώς τα γενέθλια της Κόνι. Αυτά η Πάμελα δεν τα ήξερε, κι έμενα γαντζωμένη από αυτή τη βεβαιότητα, από τα όποια περιθώρια μου έδινε η συγκεκριμένη γνώση, το όποιο αποκλειστικά δικό μου πλεονέκτημα.

Ο Χένρι τσίμπησε το μαλακό δέρμα πάνω από τη ζώνη του σορτς της Κόνι. «Το τρώμε το φαΐ μας τελευταία, ε;»

«Μη μ' αγγίζεις, ανώμαλε», είπε εκείνη, διώχνοντας μ' ένα χτύπημα το χέρι του. Χασκογέλασε λιγάκι. «Άντε πνίξου».

«Καλά», είπε εκείνος αρπάζοντάς τη από τους καρπούς. «Να πάω να πνιγώ». Εκείνη προσπάθησε απρόθυμα να τραβηχτεί μακριά του, κλαψουρίζοντας ώσπου ο Χένρι τελικά να την αφήσει. Η Κόνι έτριψε τους καρπούς της.

«Μαλάκα», μουρμούρισε, αλλά δεν ήταν στ' αλήθεια θυμωμένη. Αυτό ήταν ένα μέρος του να είσαι κορίτσι – ο συμβιβασμός με την όποια αντίδραση προξενούσαν οι εκάστοτε ενέργειές σου. Αν θύμωνες, ήσουν τρελή, αν δεν αντιδρούσες, ήσουν σκύλα. Το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να χαμογελάσεις απ' τη γωνία στην οποία σε είχαν στριμώξει. Να εμπλέξεις τον εαυτό σου στη φάρσα, ακόμα κι αν η φάρσα ήταν πάντα σε βάρος σου.

Δε μου άρεσε η γεύση της μπύρας, η κοκκιώδης πίκρα της δεν είχε καμιά σχέση με την ευχάριστη, υγιεινή δροσιά των μαρτίι του πατέρα μου, αλλά ήπια μία και μετά άλλη μία. Τ' αγόρια συνέχισαν να ταΐζουν τον κουλοχέρη από μια σακούλα γεμάτη με κέρματα των πέντε σεντς ώσπου σχεδόν να ξεμεινούν.

«Χρειαζόμαστε τα κλειδιά του μηχανήματος», είπε ο Πίτερ, ανάβοντας το λεπτό τσιγαριλίκι που έβγαλε απ' την τσέπη του. «Για να το ανοίξουμε».

«Πάω να τα φέρω», είπε η Κόνι. «Μη σου λείψω πολύ», πέταξε όλο νάζι στον Χένρι, γνέφοντάς του αντίο μ' ένα πετάρισμα του χεριού της πριν φύγει. Σε μένα απλώς ανασήκωσε τα φρύδια της. Κατάλαβα ότι επρόκειτο για κάποιο σχέδιο που είχε καταστρώσει για να τραβήξει την προσοχή του Χένρι. Να φύγει και μετά να γυρίσει. Μάλλον κάτι που είχε διαβάσει στα περιοδικά.

Νομίζω ότι αυτό ήταν το λάθος μας. Ένα από τα πολλά. Να πιστεύουμε ότι τ' αγόρια ενεργούσαν βάσει μιας λογικής την οποία κάποτε θα καταλαβαίναμε. Να πιστεύουμε ότι οι πράξεις τους είχαν κάποιο νόημα πέρα από την άνευ νοήματος παρόρμηση. Λειτουργούσαμε σαν θεωρητικοί της συνωμοσίας, προσδίδοντας πρόθεση και βαρύτητα στην παραμικρή λεπτομέρεια, ευχόμενες απεγνωσμένα να ήμασταν αρκετά σημαντικές ώστε να αποτελούμε αντικείμενο στρατηγικού σχεδιασμού και εικτολογίας. Τ' αγόρια όμως ήταν απλώς αγόρια. Ανόητα και μικρά και ειλικρινή· δεν έκρυβαν τίποτα.

Ο Πίτερ κατέβασε τον μοχλό του κουλοχέρη στη θέση εκκίνησης κι έκανε πίσω για ν' αφήσει τον Χένρι να παίξει, περνώντας του και ξαναπαίρνοντας πίσω κάθε τόσο και το τσιγαριλίκι. Κι οι δυο φορούσαν άσπρα κοντομάνικα μπλουζάκια, λεπτά απ' το πολύ πλύσιμο. Ο Πίτερ χαμογέλασε με τον τσιροκολάνικο ορυμαγδό που προκλήθηκε όταν ο κουλοχέρης έβγαλε κροταλιζοντας ένα βουνό κέρματα, αλλά φαινόταν αφηρημένος, τελειώνοντας μία ακόμα μπίρα, καπνίζοντας τον μπάφο ώσπου να μη μείνει παρά μια πατημένη, λιγδιασμένη γόπα. Κουβέντιαζαν με τον Χένρι, αλλά χαμηλόφωνα. Έπιανα πότε πότε κάτι.

Μιλούσαν για τον Γουίλι Πότερακ: όλοι τον ξέραμε, ήταν ο πρώτος στην Πεταλούμα που πήγε φαντάρως. Ο πατέρας του τον είχε πάει με τ' αυτοκίνητο να καταταγεί. Αργότερα είδα τον Γουίλι στο Hamburger Hamlet με μια μικροκαμωμένη καστανή που τα ρουθούνια της έτρεχαν μονίμως μύξες. Τον φώναζε πεισματικά με το πλήρες όνομά του, Γουίλι-ιαμ, λες και αυτές οι επιπλέον συλλαβές ήταν ο μυστικός κωδικός που θα τον μεταμόρφωνε σε υπεύθυνο ενήλικα. Και κολλούσε πάνω του σαν βδέλλα.

«Πάντα έξω είναι, στην αυλή», είπε ο Πίτερ. «Πλένοντας

τ' αμάξι του, λες και δεν έχει αλλάξει τίποτα. Ούτε να οδηγήσει δεν μπορεί πια – δε νομίζω δηλαδή».

Ήταν νέα από τον άλλο κόσμο. Ντράπηκα όταν είδα το πρόσωπο του Πίτερ, ντράπηκα για τον τρόπο με τον οποίο υποκρινόμουν πραγματικά συναισθήματα, για τ' ότι ζούσα τον κόσμο μέσ' απ' τα τραγούδια. Μπορεί ο Πίτερ ν' αναγκάζοταν στ' αλήθεια να φύγει, θα μπορούσε στ' αλήθεια να πεθάνει. Δε χρειαζόταν να πιέσει τον εαυτό του για να νιώσει έτσι, να κάνει όλες αυτές τις ασκήσεις συναισθήματος με τις οποίες ασχολούμασταν η Κόνι κι εγώ: Πώς θα ένιωθες αν πέθαινε ο πατέρας σου; Πώς θα ένιωθες αν έμενες έγκυος; Πώς θα ένιωθες αν ένας καθηγητής ήθελε να σε πηδήξει, όπως ο κύριος Γκάρισον την Πατρίσια Μπελ;

«Καταζαρωμένο ήταν, το κολόβωμά του», είπε ο Πίτερ. «Σουφρωμένο. Και ροζ».

«Αηδιαστικό», είπε ο Χένρι από τον κουλοχέρη. Δεν απέσπρεψε το βλέμμα από τις στρογγυλωπές εικόνες των κερρασιών που έπεφταν μπροστά στα μάτια του. «Αν γουστάρεις να σκοτώνεις ανθρώπους, τότε θα πρέπει να μην έχεις πρόβλημα σε περίπτωση που κάποιος απ' αυτούς σε τινάξει στον αέρα».

«Και το 'χει και για παράσημο», είπε ο Πίτερ, πετώντας τη γόπα του μπάφου στο πάτωμα του γκαράζ. Την κοίταξε να σβήνει. «Θέλει να το βλέπει ο κόσμος. Αυτό είναι το τρελό».

Η δραματική διάσταση της κουβέντας τους μ' έκανε να νιώσω κι εγώ δραματική. Το οινόπνευμα με είχε ξεσηκώσει και υπερέβαλα αυτό το κάψιμο στο στέρνο μου ώσπου να αισθανθώ κινητοποιημένη από μία εξωτερική δύναμη. Σηκώθηκα. Τ' αγόρια δεν το πρόσεξαν. Μιλούσαν για μια ταινία που είχαν δει στο Σαν Φρανσίσκο. Αναγνώρισα τον τίτλο – δεν την είχαν προβάλει στην πόλη μας επειδή υποτίθεται ότι ήταν διεστραμμένη, αν και δεν μπορούσα να θυμηθώ το γιατί.

Όταν είδα εντέλει την ταινία, ενήλικη πια, η απτή αθώοτητα των ερωτικών σκηνών με ξάφνιασε. Το σεμνό φούσκωμα του λίκους πάνω από το ηβικό τρίχωμα της ηθοποιού. Το πώς γελούσε όταν τραβούσε το κεφάλι του καπετάνιου του γιοι στα κρεμασμένα, υπέροχα στήθη της. Οι αισχροτίτες στο φιλμ χαρακτηρίζονταν από καλή προαίρεση, λες και η διασκέδαση με τον ερωτισμό μπορούσαν ακόμα να συνυπάρχουν. Αντίθετα με τις ταινίες που άρχισαν να φτιάχνουν αργότερα, κορίτσια να μορφάζουν ενώ τα πόδια τους κρέμονταν σαν πεθαμένα.

Ο Χένρι πετάριζε τις βλεφαρίδες του, κουνώντας αισχρά τη γλώσσα του μέσα στο ορθάνοιχτο στόμα του. Πιθηγίζοντας κάποια σκηνή απ' την ταινία.

Ο Πίτερ γέλασε. «Αρρωστημένο».

Αναρωτήθηκαν φωναχτά αν η ηθοποιός πηδιόταν στ' αλήθεια. Δε φαίνονταν να νοιάζονται που ήμουν μπροστά.

«Πάντως φαινόταν να της αρέσει», είπε ο Χένρι. «Ωωωω», έκανε, με τσιριχτή γυναικεία φωνή. «Ωωω, ναι, μμμ». Κοπάνησε τον κουλοχέρη με τον γοφό του.

«Κι εγώ την είδα». Μίλησα πριν σκεφτώ. Ήθελα να μπω στην κουβέντα, ακόμα και μ' ένα ψέμα. Με κοίταξαν και οι δύο.

«Επιτέλους», είπε ο Χένρι. «Το φάντασμα μίλησε».

Κοκκίνισα.

«Την είδες;» Ο Πίτερ φαινόταν δύσπιστος. Είπα στον εαυτό μου ότι το έκανε για να με προστατεύσει.

«Ναι», είπα. «Άγρια φάση».

Τ' αγόρια αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Πίστευα στ' αλήθεια ότι θα έχαβαν ένα τέτοιο ψέμα; Ότι είχα καταφέρει να βρω τρόπο να πάω ως την πόλη και να δω μια ταινία που ουσιαστικά ήταν πορνό;

«Ὡστε έτσι». Τα μάτια του Χένρι έλαμψαν. «Ποιο ήταν το αγαπημένο σου κομμάτι λοιπόν;»

«Αυτό που λέγατε κι εσείς», είπα. «Με το κορίτσι».

«Ναι, αλλά τι σου άρεσε περισσότερο απ' όλα;» είπε ο Χένρι.

«Άφησέ την ήσυχη», είπε ο Πίτερ μαλακά. Έχοντας ήδη βαρεθεί.

«Μήπως η σκηνή των Χριστουγέννων;» συνέχισε ο Χένρι. Το χαμόγέλο του μ' έπεισε ότι είχαμε μια πραγματική συζήτηση, ότι έκανα προόδους. «Το μεγάλο δέντρο; Όλο εκείνο το χιόνι;»

Κατένευσα. Πιστεύοντας σχεδόν το ίδιο μου το ψέμα.

Ο Χένρι γέλασε. «Η ταινία γυρίστηκε στα Φίτζι. Όλα γίνονται σ' ένα νησί». Ο Χένρι ρουθούνιζε, ξεκαρδισμένος στα γέλια, κοιτάζοντας τον Πίτερ, που φαινόταν να ντρέπεται για λογαριασμό μου, έτσι όπως ντρέπεσαι για έναν ξένο που σκοντάφτει στο πεζοδρόμιο, σαν να μην είχε συμβεί ποτέ τίποτα μεταξύ μας.

Έσπρωξα τη μοτοσικλέτα του Χένρι. Δεν περίμενα ότι θα έπεφτε, δεν το φανταζόμουν: ίσως απλώς να κουνιόταν λιγάκι, όσο χρειαζόταν για να αποσπάσει την προσοχή του Χένρι και να τον κάνει να τρομάξει, ν' αρχίσει τα επιφωνήματα φρίκης και να ξεχάσει το ψέμα μου. Αλλά είχα σπρώξει με δύναμη. Η μοτοσικλέτα έπεσε απότομα και χτύπησε με κρότο στο τσιμεντένιο πάτωμα.

Ο Χένρι με μαχαίρωσε με το βλέμμα. «Μαλακισμένο». Έτρεξε στην πεσμένη μηχανή σαν να 'ταν θανάσιμα τραυματισμένο κατοικίδιο. Σχεδόν την πήρε αγκαλιά.

«Δεν έπαθε τίποτα», είπα βλακωδώς.

«Είσαι τελείως τρελή», μουρμούρισε. Πέρασε τα χέρια του πάνω στο σασί της μηχανής και σήκωσε ψηλά ένα πορτοκα-

λί μεταλλικό θραύσμα για να το δει ο Πίτερ. «Την πιστεύεις τη μαλακισμένη;»

Όταν ο Πίτερ με κοίταξε, το ύφος του ήταν η προσωποποίηση του απόλυτου οίκτου, πράγμα που με κάποιο τρόπο ήταν χειρότερο από τον θυμό. Ως παιδί που ήμουν, εκείνα τα χρόνια αναγνώριζα και δικαιολογούσα μόνο τα συντομογραφημένα συναισθήματα.

Η Κόνι εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

«Τοκ τοκ», φώναξε, με τα κλειδιά να κρέμονται από το λυγισμένο δάχτυλό της. Είδε τη σκηνή: τον Χένρι να κουκουβίζει δίπλα στη μηχανή του· τον Πίτερ με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Χένρι άφησε ένα σκληρό γέλιο. «Η φιλενάδα σου είναι σκέτη σκύλα», είπε, καρφώνοντάς με μ' ένα βλέμμα.

«Η Ίβι την έριξε», είπε ο Πίτερ.

«Μαλακισμένα πιτσιρίκια», είπε ο Χένρι. «Την επόμενη φορά βάλτε μια νταντά να σας φυλάει και πάψτε να μας ζαλίζετε. Γαμώτο».

«Συγγνώμη», είπα σιγανά, αλλά κανείς δε μ' άκουγε.

Ακόμα κι αφότου ο Πίτερ βοήθησε τον Χένρι να σηκώσει τη μηχανή κι εξέτασε προσεκτικά τη ζημιά—«Θέμα αισθητικής είναι μόνο», ανακοίνωσε ο Πίτερ, «θα το φτιάξουμε εύκολα»—, κατάλαβα ότι αυτή η ζημιά δεν ήταν η μόνη που είχε γίνει. Η Κόνι με περιεργαζόταν με παγερή ακατανοησία, σαν να την είχα προδώσει, κι ίσως να την είχα. Είχα κάνει αυτό που υποτίθεται ότι απαγορευόταν διά ροπάλου να κάνουμε. Είχα φωτίσει μια πτυχή προσωπικής αδυναμίας, είχα αποκαλύψει τη φοβισμένη καρδιά του κουνελιού.

Βόρεια Καλιφόρνια, στη διάρκεια του βίαιου τέλους της δεκαετίας του 1960. Στις αρχές του καλοκαιριού, μια μοναχική και ψαγμένη έφηβη, η Ίβι Μπόιντ, βλέπει μια παρέα κοριτσιών στο πάρκο, κι αμέσως σαγηνεύεται από την ελευθερία τους, το αφρόντιστο ντύσιμό τους, την επικίνδυνη αύρα της αμεριμνησίας τους. Η Ίβι δε θ' αργήσει να υποκύψει στον μαγνητισμό της Σούζαν, ενός μυστηριώδους μεγαλύτερου κοριτσιού, και να παρασυρθεί στους κόλπους μιας σέκτας και του χαρισματικού ηγέτη της, που σύντομα πρόκειται να γράψουν ανατριχιαστική ιστορία. Κρυμμένο στους λόφους, το άναρχο και ρημαγμένο ράντζο της σέκτας αποπνέει ζόφο, στα μάτια της Ίβι όμως είναι εξωτικό, συναρπαστικό, ένα μέρος στο οποίο θέλει απεγνωσμένα να γίνει δεκτή. Καθώς περνάει όλο και περισσότερο χρόνο μακριά από τη μητέρα και τους οικείους ρυθμούς της καθημερινής ζωής της, και με την εμμονική προσκόλλησή της στη Σούζαν να δυναμώνει, η Ίβι αδυνατεί να συνειδητοποιήσει ότι βρίσκεται ολοένα και πιο κοντά στην αδιανόητη βία – και σ' εκείνη την κομβική στιγμή στη ζωή ενός κοριτσιού όπου τα πράγματα μπορούν να πάρουν τη χειρότερη δυνατή τροπή.

Το συγκλονιστικό μυθιστόρημα της Έμα Κλάιν μαγεύει με την απaráμιλλη γραφή του και καθιλιώνει με την κοφτερή σαν ξυράφι, απρόσμενα βαθιά κατανόηση της ανθρώπινης ψυχής. Τα Κορίτσια είναι ένα σπουδαίο λογοτεχνικό έργο κι ένα ανεξίτηλο πορτρέτο των κοριτσιών, και των γυναικών που θα γίνουν μεγαλώνοντας.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1668-7

9 786180 116687

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16405

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ